

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

BUTLLETÍ

[104]

“Càritas és la carícia de l'Església al seu Poble, és
la carícia de la Mare Església als seus fills, la tendresa, la proximitat”
Papa Francesc

Volem agrair la confiança i el suport que ens has donat fins ara. La teva ajuda és molt valuosa. Per això aquest 2022 necessitem seguir comptant amb la teva col·laboració.

www.caritassantfeliu.cat

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE **LLOBREGAT**

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana
de Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació: Grademorphic

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

NÚM 104 (2022)
29 D'ABRIL
DE 2022

SUMARI

077 BISBE DIOCESÀ**078 Escrits dominicals**

- 078 *La crida del present (6-3-2022)*
- 079 *Llum en el desert (13-3-2022)*
- 080 *Presència en el desert (20-3-2022)*
- 081 *El desert que construïm (27-3-2022)*
- 082 *El desert transformat (3-4-2022)*
- 083 *Els infants hebreus (10-4-2022)*
- 084 *En el lllindar
de l'esperança (17-4-2022)*
- 085 *Senyor, dona'ns
la teva pau (24-4-2022)*
- 086 Cartes i exhortacions pastorals**
- 086 *Als preveres i diaques, convidant
a la Missa Crismal*
- 087 *Als membres de la vida consagrada i
al laïcat, convidant a la Missa Crismal*
- 087 *Als preveres i diaques, amb motiu
del dia del Seminari*
- 088 *Als preveres de la diòcesi
sobre la celebració del sagrament
de la reconciliació*

- 089 *Al Sr. Albert Parellada,
del Cos de Portants del Sant Crist
de Torrelles de Foix*
- 090 *Al Sr. Esteve Camps, president
delegat de la Fundació Junta
Constructora de la Sagrada Família*
- 090 *A la Hna. Mª Alegría Junquera
Gallego, secretaria provincial
de las religiosas de las Escuelas Pías*
- 090 *A M. Maria del Mar Albajar i Viñas,
abadessa del Monestir de Sant Benet
de Montserrat*
- 091 Homilies**
- 091 *Missa Crismal*
- 095 Articles i altres escrits**
- 095 *Conferència quaresmal 27-3-2022*
- 097 SECRETARIA GENERAL
- 098 Decrets**
- 098 *Decret 07/22.- Nou Vicari judicial*
- 098 *Decret 08/22.- Celebracions d'exèqui-
es en absència de ministre ordenat*
- 100 *Decret 09/22.- Taxes de l'Arxiu
històric diocesà*
- 101 *Decret 11/22.- Matrimonis
a capelles privades*

- 102 *Decret 12/22.- Expedients matrimonials a la Província eclesiàstica de Barcelona*
- 103 Nomenaments**
- 103 *Nomenaments parroquials i no parroquials*
- 103 Altres informacions**
- 103 *Comunicat sobre l'acte de consagració al Cor Immaculat de Maria*
- 104 *Comunicat sobre les mesures higièniques de prevenció del Covid-19*
- 105 VIDA DIOCESANA
- 106 Crònica diocesana**
- 106 MARÇ
- 108 ABRIL
- 111 Necrològiques**
- 111 *Mn. Narcís Puig Llonch*
- 111 *Mn. Ángel Galicia Asesio*
- 112 Informacions**
- 112 *La Missa crismal, moment de comunió diocesana i presbiteral*
- 113 DELEGACIONS DIOCESANES
- 114 Pastoral vocacional**
- 114 *Carta dels delegats sobre la 59a Jornada mundial de Pregària per les vocacions*
- 115 Ecumenisme i relacions interreligioses**
- 115 *Carta del delegat en relació al dejuni de dimecres de cendra, per la pau*
- 116 Pastoral sacramental i Litúrgia**
- 116 *Carta del delegat*
- 117 DOCUMENTS
- 118 Província Eclesiàstica de Barcelona**
- 118 *Per ells, per tants*
- 119 Conferència Episcopal Tarraconense**
- 119 *Crònica de la XLIII Trobada de Santuaris de Catalunya i les Illes a Menorca*
- 121 *Ha mort Mons. Francesc Pardo Artigas, bisbe de Girona*
- 122 *El Col·legi de consultors elegeix Mn. Lluís Suñer com a administrador diocesà de Girona*
- 122 *Mons. Francesc Conesa i Ferrer, nou bisbe president del Secretariat interdiocesà de catequesi*
- 123 Conferència Episcopal Espanyola**
- 123 *Nota doctrinal sobre la objección de conciencia: «Para la libertad nos ha liberado Cristo»*
- 123 *Reunió 258a de la Comissió Permanent de la CEE*
- 124 *Comunicación del Departamento de Migraciones, con motivo de la emergencia por la guerra de Ucrania*
- 125 *Carta a los Obispos de la Conferencia Episcopal Española sobre las recomendaciones del COVID*
- 126 *Nota final de la 119a Asamblea Plenaria de la CEE*
- 129 Santa Seu**
- 129 *Motu Proprio «Competentias Quasdam Decernere» del papa Francisco*
- 133 *Carta als preveres de tot el món sobre el procés sinodal*
- 135 *Carta del papa Francesc als bisbes per a l'acte de consagració al Cor Immaculat de Maria*
- 136 *Acte de consagració al Cor Immaculat de Maria*

Bisbe Diocesà

[↶](#) TORNAR A L'INICI

ESCRITS DOMINICALS

La crida del present (6-3-2022)

No cal posar exemples actuals de la vida real per a mostrar que, efectivament, vivim en l'Església temps de pèrdua i despullament. Ens avançàvem a la Quaresma, i afegíem aquesta qualificació, “temps de despreniment”, al·ludint ja a l'actitud personal que ha d'acompanyar al fet de veure l'Església empobrida i minvada.

Però abans d'arribar a viure aquesta actitud, convé fer alguns passos.

El primer és analitzar d'on venen aquests fets que despullen l'Església.

El segon, dilucidar quin sentit tenen en el nostre camí eclesial (i personal).

El tercer, com a conseqüència, decidir-se a adoptar les actituds necessàries per a viure profundament aquest sentit.

En definitiva, es tracta de realitzar un exercici de discerniment en l'Esperit sobre la vida real eclesial, tot esbrinant la crida que ens fa Déu. Amb això, evitem caure en l'error de respondre gairebé “mecànica-ment” als problemes amb criteris no reflexionats, amb prejudicis, de vegades amb interessos amagats, com se sol fer en el món mediàtic i fins i tot entre nosaltres.

Algunes de les nostres pobreses i sofriments ens sobrevenen “des de fora”, és a dir, el seu origen no està en el nostre error o el nostre pecat. Hi ha persones i grups que assetgen contra l'Església, per ideolo-

gia o per interès polític o econòmic... Hi ha fets que ens empobreixen i ens fan patir, que Déu permet, en la seva providència educativa. Són “pobreses passives”, com diria el teòleg i bisbe Bruno Forte.

Precisament enguany, el corresponent al Cicle C, el Primer Diumenge de Quaresma es proclama l'Evangeli de sant Lluç, que inicia el relat de Jesús temptat en el desert, dient:

“Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà. L'Esperit el va conduir pel desert durant quaranta dies” (Lc 4,1)

Aquestes paraules sempre ens sorprenen. Jesús acaba de ser batejat en el Jordà, el Pare ha declarat el seu amor sobre Ell, està ple de l'Esperit... S'espera, per tant, que comenci a viure moments d'esplendor. En canvi, aquest mateix Esperit, l'amor provinent del Pare, el duu al desert, el lloc menys gloriós, el lloc de la solitud, del buit, de la fam i la pobresa. Així com a Jesús li va sobrevenir com a home aquell moment sublim de comunicació d'amor al Jordà, així li ha sobrevingut aquesta altra situació d'abandó i solitud. Sembla una radical contradicció: És el mateix Pare, és un mateix amor el que mou a una acció i a una altra?

No ens consta que passés pel cap de l'home Jesús aquesta pregunta. Però a la vista de la seva actuació successiva, coneixent el que anomenem la seva vida pública segons narren els evangelis, la va respondre afirmativament d'una manera profunda i radical: sí que és el mateix amor al Pare el que em porta al desert, perquè allí li respongui creient, esperant i estimant-lo.

Com a tal Fill únic del Pare no necessitava realitzar aquesta experiència. Però allí no hi era únicament com a tal, sinó com a

home, representant tota la humanitat. Era allí amb nosaltres i per nosaltres. Amb els nostres deserts i per la nostra glòria.

Una primera conclusió hem de treure. Les pèrdues, el despullament que patim a l'Església, potser és el desert particular al qual ens porta l'Esperit. Potser en ell, hi espera la nostra resposta.

Llum en el desert (13-3-2022)

Interpretem els sofriments del present com una experiència de despullament, d'empobriment i disminució de facultats i possibilitats, en tot sentit. Una experiència que podem englobar amb la imatge de "desert". Tot seguint l'evangeli de sant Lluç, ens veiem legitimats a pensar que l'Esperit ens porta a aquest desert. No podem precisar si el que vivim és efecte d'una acció directa de l'Esperit, o alguna cosa que l'Esperit de Déu permet, perquè sapiguem donar-li resposta enmig d'aquest sofriment.

Fixant-nos solament en esdeveniments que afecten tota la humanitat i que no podem considerar llunyans, a la crisi global de la pandèmia s'hi ha afegit la tremenda tragèdia de la invasió d'Ucraïna i la guerra clarament injusta.

Com tots els que esdevenen en la nostra vida, també aquests fets han de ser viscuts segons l'Esperit. Així, veiem que, entre el despullament i les privacions que vivim en aquest desert, hem de reconèixer que ens han estat arrabassades la pau–tranquil·litat i la seguretat. Un primer pas indispensable per a encertar en el saludable camí de l'esperit (especialment en el camí quaresmal).

I aquí trobem un primer repte. La pau – tranquil·litat i la seguretat són dos dels

valors que l'optimisme i la prepotència ingènua de la modernitat creien haver conquerit. Ens sorprèn que molts avui encara diguin: "sembla mentida que això passi en ple segle XXI!" Però, ¿qui ha dit que avui som millors que els qui es mataven a pedrades i a garrotades? Estem davant un prova clara de la greu confusió entre el progrés científic – tecnològic i el progrés realment humà. Pitjor encara, estem davant l'error de creure que les declaracions escrites i proclamades en les lleis o discursos són garantia del seu compliment, com és el cas d'aquelles que es refereixen als drets humans. L'ètica a l'ús, sense una base més profunda és enormement fràgil i, per tant, manipulable.

Això ens recorda el primer pas absolutament necessari per a viure la crisi en sentit evangèlic, és a dir, com a oportunitat de creixement: reconèixer, acceptar i entrar efectivament, en el desert real.

La persona humana posseïda de si mateix, absolutament segura del seu poder, difícilment reconeixerà el desert; menys encara l'assumirà com a lloc de llum.

La pandèmia, la guerra i tot un seguit de crisis que ens envolten, són cops, que, si bé ens atordeixen, també ens desperten a la realitat del que som. La salut, recolzada en avanços tecnològics i científics, la pau social, sostinguda per l'equilibri de forces i interessos, són béns en si mateixos. Però enormement fràgils, perquè s'aguanten, en última instància, sobre el cor humà, realment fràgil, malalt d'egoisme i orgull, desequilibrat i ignorant...

Aquest despertar és la gran ocasió de començar a descobrir la veritat, el sentit profund de les nostres vides. És la primera gran il·luminació d'aquesta llum enlluernadora pròpia del desert. Una vegada

apartats els béns (salut, seguretat) que, convertits en miratges, impedeixen l'accés de la llum total als nostres ulls, sols resta deixar-nos banyar pel sol vivificant.

Aquest sol ens dirà qui som, per a què vivim i com hem de viure.

Presència en el desert (20-3-2022)

Tenim un cop més l'oportunitat de fixar la nostra atenció en allò tan fonamental per a la nostra vida, com és el prevere, les vocacions al sacerdoci ministerial i el Seminari.

Revivim durant la Quaresma l'experiència de desert. Una experiència que travessem tots, creients i no creients, cadascun a la seva manera. Però sempre hi trobem un dels sofriments més estesos i menys confessats en la nostra vida moderna: la solitud i la sensació d'abandó. És freqüent escoltar persones envoltades d'amics, que confessen en moments de sinceritat que pateixen una gran solitud. Un ancià convivint en una residència habitada per més de noranta persones, pot dir que es troba sol. Un adolescent que a la classe i a la discoteca contacta amb més de cent persones, entra en depressió perquè se sent sol...

El sacerdot ordenat, per definició, és un que està posat entre les persones, en la comunitat dels cristians, per a servir-los com ho faria Crist Pastor. Aleshores no direm que Crist Pastor "soluciona" totes les solituds i desvaliments de les persones, però, sens dubte, entra en la seva obra salvadora oferir a la gent la possibilitat de continuar vivint, estimant i deixant-se estimar, fins a la plenitud d'amor.

En aquest sentit, què és el Seminari?, quin sentit té?, què ha d'esperar del Seminari el seminarista i la diòcesi mateixa?

Molts respondran que el Seminari hi és perquè els futurs sacerdots "aprenguin", sigui teologia, sigui accions pastorals, sigui un lideratge sobre la comunitat, sigui l'oració, la litúrgia, etc. La veritat és que tot això és prou fàcil.

Tanmateix, més que "habilitats" pastorals (seguint el llenguatge corrent en l'àmbit educatiu), el Seminari es pot definir com un itinerari de catecumenat sacramental. És a dir, un temps en el qual l'aspirant al presbiterat va canviant en tot sentit, ajudat per l'Esperit, fins a esdevenir capaç de rebre el do del sacerdoci ministerial. Per això, dir que el Seminari és una institució o un lloc d'aprenentatge, és expressar una mínima part del que és en realitat.

Ho veiem clar si ens fixem en una de les missions concretes a les quals està cridat el prevere: ser "una presència" entre els seus germans, esdevenir la presència de Jesucrist Pastor entre la gent. Ser una presència és més que "fer coses", més que practicar un acompanyament terapèutic, més que estar mut o inactiu, asèptic o indiferent, més que ser un animador cultural... Ser la presència de Crist no és fàcil, requereix grans dosis de vida ascètica: ascètica de l'escolta i de l'acolliment de l'altre, ascètica del silenci o la paraula oportuna, ascètica per a renunciar a compensacions, ascètica per a estimar com Ell... Més enllà de la imitació, ser presència de Crist és portar-lo amb un mateix; no com una cosa, com un missatge o un objecte, sinó deixar-li espai, perquè sigui Ell en mi i jo en Ell.

S'entén que això, amb tot el que suposa, demana un procés que en realitat dura tota la vida. Entre altres vivències exigeix haver travessat deserts (amb les

seves solituds); deserts propis i aliens. El Seminari és el temps en què l'Església verifica en el candidat el mínim perquè la gràcia del sagrament de l'Ordre no sigui inútil i trobi en ell una humanitat adequada per a esdevenir presència del Bon Pastor enmig de tanta soledat.

El desert que construïm (27-3-2022)

La paràbola del Fill Pròdig és una de les més riques, alliberadores i eloqüents de l'Evangelí.

Avui, en aquest breu espai i, situats en el context històric que ens toca viure, convé que ens fixem en un moment significatiu del relat.

Concretament ens centrem en el sofriment que ha de suportar el Fill Pròdig lluny de la casa del pare. Què significa aquest sofriment?; d'on ve?; en què consisteix? Fent-nos ressò del llenguatge que estem utilitzant aquesta Quaresma, direm que és el seu desert. Però ens adonem que aquest desert no li ha sobrevingut per un mal destí, sinó que és el resultat de la seva opció lliure. Ell ha estat el seu artífex. Passar fam, solitud, maltractament, explotació i degradació és un desert que ell pateix, com a resultat de l'opció adoptada "amb tot el dret", com a persona sàvia i madura, que reivindica la seva autonomia enfront del pare.

Alguns analistes relacionen el fenomen de la paràbola amb el fet, que va tenir el seu origen en la Il·lustració, que va impregnar la modernitat, tingué la seva eclosió al maig del 68, i que perdura en la postmodernitat... Ens referim a la denominada "mort del pare". La mort del pare, com a actitud i conducta personal i social, significa la negació o el rebuig de

tot el que sigui heretat, com si la persona humana es fes absolutament a si mateixa, confiant en el seu poder, reclamant la seva llibertat. Fa uns anys se solia parlar de la humanitat, la societat justa, equitativa i igualitària; avui es prefereix dir "persona humana", que inclou l'opció absolutament lliure de l'individu.

Recordo una imatge que feia servir fa anys l'escriptor J. Loew, per a explicar la relació de l'amor – vincle entre les persones amb l'amor – vincle amb Déu mateix. Sembla ser que una teranyina és una admirable construcció de fils fins que dibuixen un entramat, l'harmonia i la proporció del qual seria l'enveja de qualsevol arquitecte. Però aquesta tela harmònica se sosté mitjançant un fil gairebé invisible que des del seu centre la subjecta a un punt fix més alt. L'autor explica així que el nostre amor mutu, amb tot el que aporta de felicitat i pau, penja d'aquest fil gairebé invisible que anomenem amor i unió amb Déu. La "mort del pare" seria com tallar el fil que sosté la teranyina. L'efecte seria el trencament i la mort d'aquest entramat de relació harmònica de tots els seus fils.

Des del Concili Vaticà II els papes van insistir i glossant el principi que la mort de Déu significa la mort de l'home; la desvinculació amb Déu provoca la desvinculació dels homes entre si.

Les crisis que vivim avui en l'àmbit de les relacions entre persones, països, grups socials, cultures, formen part del que reconeixem com "els nostres deserts". Solituds, enfrontaments, violències, marginació... Hem de reflexionar i preguntar-nos si aquests sofriments no els hem provocat nosaltres mateixos, quan lliurement hem tallat el fil que sosté des de dalt l'entramat de l'amor fratern. En el

relat de la paràbola, a més del reconeixement de la pròpia responsabilitat, aquesta fou la intuïció que va estimular el Fill a iniciar el camí de tornada.

Per cert que aquest camí passava per confessar el seu pecat (“Pare, he pecat contra el cel i contra tu”) i per somniar, imaginant-se una escena familiar: la reunió entorn de la taula parada generosament pel Pare.

El desert transformat (3-4-2022)

Un bon sacerdot, Mn. Joan Sanchis Ferreiró, mort recentment, que lliurà gran part de la seva vida com a missioner en la diòcesi de Copiapó (Xile), va publicar fa uns cinc anys una mena de crònica de la tasca evangelitzadora de sacerdots valencians, i bon nombre de barcelonins, durant els últims 25 anys. Era un complement d’una altra crònica semblant referida als 25 anys anteriors en els quals la diòcesi de València va treballar fundant l’església de Copiapó. Aquesta crònica té per títol “Hem vist florir el desert”.

Aquest títol li fou suggerit per un fenomen que s’esdevé periòdicament en el desert d’Atacama, al nord de Xile. Una breu pluja, arrossegada per vents del Pacífic, fa que una catifa de flors entapissi el desert durant un temps. Un espectacle bell i inesperat quan hom contempla la planura àrida i seca del desert. Per a aquest sacerdot, la tasca pastoral que al llarg dels anys s’ha realitzat és un veritable pas del desert a una bella florida.

Aquest fenomen natural va servir de paràbola per a l’orant del Salm 125(126). El desert del Negueb a Palestina, de tant en tant, s’omple de torrents com a efecte de pluges intenses, creant espais verds i

fèrtils. El salm expressa el desig que el Senyor canviï la sort del poble com els torrents del Negueb, així com va canviar la sort d’Israel quan va fer que el poble tornés de l’exili.

Resulta interessant fixar-se que aquesta imatge subratlla el fet que és el mateix desert el lloc de la florida. Això és el que més ens sorprèn. Déu no salva evitant-nos el desert o traslladant-nos a llocs més fàcils o plaents, com solem fer per a alliberar-nos del sofriment. És el mateix desert, que per si mateix és incapaç de florir i donar fruit, el que es transforma en un jardí.

Des d’aquí entenem tot el que resem i cantem sobre l’“arbre de la Creu”. La Creu, per si mateixa, no és digna d’elogi, no és bell un instrument de tortura i mort. En canvi la litúrgia, la pietat, la teologia la veu bella, fecunda, florida. No és cap altra, sinó la mateixa Creu on va morir Crist.

Qui ho pot entendre?

Potser aquell que ha travessat el desert en nom de Jesús, com aquell sacerdot, que va donar la vida servint durant anys en un terreny aparentment estèril, el desert de l’absència de resultats visibles. Potser aquells creients que van patir l’exili, sense deixar de confiar en el Déu fidel de l’Aliança. El secret rau a sostenir el pas sense defallir, renovant cada dia la fe.

En tot cas, no podem oblidar que el desert torna a ser desert i que no deixarem de caminar-hi, encara que no gaudim cada dia d’un bell jardí de flors.

Això sí, el que ens permet fer un pas rere l’altre és la perspectiva en l’horitzó, no sols d’un petit oasi o d’una pluja benèvola, sinó d’un autèntic paradís. El paradís que va obrir per a nosaltres Crist. Ell

va caminar pel nostre desert, va compartir la nostra sequedat i els nostres fracassos, per a, finalment, aconseguir la glòria.

No hi ha cap altre camí.

Els infants hebreus (10-4-2022)

En els temps que vivim en la societat present i en l'Església, no hi falten veus que ens criden a enfortir-nos. Hi ha res més normal que adquirir forces per a afrontar crisis i assetjaments contraris? Amb tota lògica, la feblesa que mostra l'Església i domina la civilització occidental (la democràcia, l'afirmació dels drets humans, la vigència de valors) ha de ser vençuda mitjançant l'anomenat "empoderament". O mitjançant l'assumpció de "les forteses" i possibilitats a la qual ens conviden els consellers psicològics.

Alguna cosa hi té a veure, però no sé si aquesta crida forma part, de sobte, del nucli de la nostra fe que celebrem, és a dir, del Misteri Pasqual.

El cas és que aquesta celebració té un pròleg, l'entrada de Jesús a Jerusalem. Per a molts aquesta entrada significava un autèntic "empoderament" de Jesús, semblant a un míting polític en plena campanya electoral. Però en aquesta escena hi ha un detall que mereix ser considerat.

És bastant conegut el llibre d'Andrea Riccardi *L'Església crema. La crisi del cristianisme avui: entre l'agonia i el ressorgiment*. L'autor, havent exposat sense embuts les crisis de l'Església, conclou el seu discurs citant un místic i poeta, Turoldo, que pregava així:

"Senyor, torna'm a la infantesa... fes que torni al sabor autèntic de les coses, al gust del pa i de l'aigua. El temps ha limitat els sentits, fins a

fer-los impassibles... Salva'm de la indiferència, d'aquest anonimat de l'home adult... Salva'm del color gris de l'home adult i fes que tot el poble quedi lliure d'aquesta senilitat de l'esperit. Retorna'm la capacitat de plorar i d'alegrar-me: fes que el poble torni a cantar en les teves Esglésies"

El pensament em porta inevitablement a l'escena, que hem esmentat, de l'entrada de Jesús a Jerusalem, on és aclamat com a Rei i Messies. Perquè sant Mateu assenyalava que, ja en el Temple, d'on havia expulsat els mercaders i havia curat cecs i coixos, hi havia una presència significativa: la d'uns infants, que cridaven i aclamaven

"«Hosanna al Fill de David». Però, quan els grans sacerdots i els mestres de la Llei veieren els prodigis que feia i els infants que cridaven en el temple, es van indignar i li digueren: --¿No sents què diuen, aquests? Jesús els contestà: --Sí. ¿No heu llegit mai en l'Escriptura: Amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança?" (Mt 21,15-16)

Grans sacerdots i mestres de la Llei enfront de nens, la queixa adusta enfront de l'alegria espontània de qui veu la presència salvadora de Déu, l'interès pel poder enfront de la innocència de cor. Segons mostra la resposta de Jesús citant el *S* 8,3, són els mateixos infants, que canten admirats davant la bellesa de la creació, els veritables savis (cf. *Sv* 10,20), els que entraran en el Regne de Déu (cf. *Mt* 18,3)

Cal tenir una certa ànima de nen per a cantar i ballar, portant un ram d'olivera, en processó davant de Jesús. Però davant de Jesús pot ser un signe de veritable fe. Enfront de la "senilitat de l'esperit", la insensibilitat i el hieratisme que disfressen

orgull, autosuficiència, rigorisme, duresa de cor, és a dir, autèntics murs que impedeixen accedir a l'acte de fe en Jesucrist.

En temps durs, en ple sofriment, tornem a la “infantesa espiritual”, que no té res de feblesa, però sí de sensibilitat cap a la veritat i bellesa de Jesús, que entusiasma i convida a l'abandó confiat, fins al cant i el clam agraïts.

En el llindar de l'esperança (17-4-2022)

L'any 1994 el conegut periodista Vittorio Messori va editar un llibre que contenia la llarga entrevista que va fer al papa Joan Pau II. El periodista tenia plena llibertat per a formular les seves preguntes i el Papa responia igualment amb llibertat. Així va resultar una publicació que reflectia vivències i conviccions profundes del pontífex, especialment referides al seu ministeri com a sacerdot, bisbe i successor de Pere. Ell mateix, a manera de síntesi en tres paraules del seu testimoniatge, suggerí un títol, que va ser acceptat immediatament per l'editorial: *Creuant (o creuar) el llindar de l'esperança*.

Aquest títol em recorda aquella coneguda obra de Charles Péguy *El pòrtic del misteri de la segona virtut*, que venia a ser un cant de lloança a l'esperança, com a clau de volta de tot el seu pensament, que és com dir de tota la seva vida.

Avui sabem que l'esperança és allò més necessari i urgent en el nostre món i en la nostra Església.

És curiós que els títols d'aquestes dues obres esmentades relacionin l'esperança amb una entrada, una porta, un llindar pel qual cal entrar. Com si calgués, per a entendre i viure l'esperança, el moviment d'accedir a un espai interior buscat i de-

sitjat, on hi ha la llum i la pau.

Una idea que ens condueix a l'escena evangèlica que escoltem en la litúrgia d'aquests dies de Pasqua. Els deixebles estan tancats en una casa per por, i Jesús ressuscitat “estant les portes tancades” es presenta viu enmig d'ells, alhora que els saluda comunicant-los la pau.

Què vol dir això?

La por és aquesta sensació que coneixem bé en aquests temps de crisi. Aquesta sensació és un retraïment, un gir sobre si mateix, que porta a refugiar-nos en allò que ens defensarà de les amenaces i ens garantirà el demà. Fugir, amuntegar béns, protegir-nos de les agressions dels altres enemics, reafirmar en definitiva la nostra seguretat. Això són “les portes tancades”: que ningú no hi entri ni en surti, jo amb mi mateix, nosaltres amb nosaltres mateixos... Això és el més segur.

Que Jesucrist ens salva vol dir, entre altres coses, que trenca aquesta situació de temor i retraïment. Per això, després de ressuscitar, cerca la trobada amb els seus deixebles: per a Ell no hi ha portes tancades, res suposarà un obstacle que impedeixi la transmissió de la seva pau.

Aquesta trobada amb els seus deixebles és el compliment de la seva missió a la terra. Per part nostra, què hem de fer nosaltres per a aconseguir aquesta pau? No podem travessar els murs i les portes tancades. Però sí que podem obrir les portes i accedir a través d'elles a la trobada amb Ell. Això és pròpiament creure.

Com creure és qüestió del cor, segons paraules seves, no creure significa tenir el cor tancat i endurit. Què serà, doncs, l'esperança? La fe és la porta, l'esperança és la virtut (la força, la decisió) que ens permet de travessar-la. Qui fa aquest gest

amb el seu cor i la seva vida, accedeix a l'espai lluminós que és la vida en l'amor. I així s'ordenen, l'una a l'altra, les tres grans virtuts. El descans, la pau plena, pertany a la tercera, la caritat. Mentre caminem en aquesta història vivim travessant la porta de la fe i l'esperança.

Senyor, dona'ns la teva pau (24-4-2022)

Aquests dies la litúrgia catòlica convida a pregar i contemplar aquella escena extraordinària, històrica, en la qual el Ressuscitat es presenta enmig dels seus deixebles, atordits i plens de por, oferint-los la pau. Segons aquesta imatge la pau és un regal del Ressuscitat. Semblant a un trofeu que Ell mateix ha conquistat després de la lluita lliurada en la seva Passió i Mort.

Fa uns dies es va celebrar a l'Auditori de Barcelona un concert a favor dels damnificats d'Ucraïna, que incloïa una peça coral titulada *Dona pacem Domini* (Senyor, dona'ns la pau). Aquesta és una composició dels segles XVII i XVIII inspirada en un text llatí antic (segles VI-VII). El text diu així:

“Senyor, dona'ns la pau en els nostres dies, perquè no hi ha ningú que lluiti per nosaltres, sinó Tu, Déu nostre”.

Aquesta oració al·ludeix a alguns pasatges de l'Antic Testament, en els quals l'assoliment de la pau a Israel depassava la capacitat del rei o del poble mateix: no quedava cap altre recurs que esperar i invocar Déu. Sovint l'oració obeïa a la convicció que Déu era més poderós que l'enemic i tenir-lo a favor assegurava la victòria...

Però el sentit d'aquesta senzilla oració, a partir de Jesucrist, és molt diferent. Es refereix a la pau total, la pau messiàni-

ca i definitiva, encara que viscuda avui concretament, en les circumstàncies que estem vivint. I és en l'actualitat quan adquireix tot el seu valor.

Aconseguir la pau suposa una lluita. Sempre, a l'Antic Testament, com en el Nou, fins als nostres dies, els justos, els veritables cristians i els homes de bona voluntat, han sabut que la pau cal conquistar-la, que s'ha de lluitar per ella (com escoltem sovint). Però sempre trobem uns límits molt difícils de superar. D'una banda, resulta que per aconseguir la pau cal fer servir la força, oposar-se de qualsevol forma a l'agressor injust. Per altra, sempre aquesta lluita ha quedat curta o ha fracassat. Els millors assoliments en aquest sentit han consistit a arribar a un equilibri d'interessos i de forces, un compromís que garanteixi per un temps la no agressió.

Si obeïm el desig profund que sentim tots els éssers humans, l'anhel de no acontentar-se amb aquesta pau “pactada” i buscar una pau duradora i autèntica, no tindrem cap altre remei sinó pregar, com fa aquest breu himne.

Aquesta invocació és avui perfectament vàlida. “No hi ha ningú que lluiti per nosaltres”; és a dir, res ni ningú que ens aconsegueixi la pau.

Sant Pau va adreçar unes paraules als cristians d'Efes, convertits del paganisme, que avui ens poden sonar pretensioses:

“Vosaltres vivíeu en el món sense esperança i sense Déu” (*Ef* 2,12)

Unes paraules que donen a entendre que l'esperança, aquesta esperança que ens salva i ens ajuda a continuar vivint, superant qualsevol amenaça i forma de mort, està vinculada a la fe en el Déu de Jesucrist. Així mateix, aquestes paraules ens diuen

que qui creu i s'ha convertit al Déu, Pare de Jesucrist, viu i contagia l'esperança.

Benvinguts tots els esforços en el terreny econòmic, polític, psicològic, artístic i mediàtic, per a aconseguir la pau. Nosaltres continuarem demanant, esperant, rebent i treballant el gran do del Ressuscitat.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Als preveres i diaques, convidant a la Missa Crismal

Sant Feliu de Llobregat, 14-3-2022

Molt estimat germà:

S'acosten els dies grans de la celebració del Misteri Pasqual en el marc de la Setmana Santa. Prop del Dijous Sant, quan fem memòria de la institució de l'Eucaristia, celebrem la Missa Crismal.

Visquem aquestes celebracions portant al cor els darrers anys de sofriment, agreujat pels efectes de la guerra. La comunió a la qual som cridats aquests dies, comporta també comunió en el sofriment. No per compartir la tristesa i el derrotisme, sinó per viure en comú allò que Jesús portava al cor, quan sostenia els patiments de la seva Passió i feia triomfar en ell l'abandó i l'esperança en l'amor del Pare.

De fet som el Cos de Crist vivent en aquesta història, animat pel seu mateix Esperit. La litúrgia ens aplega per viure aquesta comunió, i alhora ens permet de seguir caminant amb esperança. Els preveres, sempre al costat del Poble de Déu, renoven la seva fidelitat en la missió. Els diaques refermen el seu generós servei. Tota la Comunitat Diocesana se n'alegra en veure que l'Esperit segueix reunint-nos i donant-nos vida.

T'esperem, doncs, com sempre, el Dimercres Sant, dia 13 d'abril, a la Catedral, a les 11 h. La teva presència és un do per a la resta de germans.

Amb sincer afecte:

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Als membres de la vida consagrada i al laïcat, convidant a la Missa Crismal

Sant Feliu de Llobregat, 14-3-2022

Molt estimats germans:

Com qui convida a una festa familiar, permeteu-me fer-vos avinent aquesta nova crida a participar en la Missa Crismal d'enguany.

Sabeu que avui necessitem particularment veure'ns junts, sentir les nostres veus unides en la mateixa pregària, escoltar, esdevenir testimonis, de la fidelitat dels ministres ordenats que lliuren la seva vida a Crist en la nostra Església. Tots compartim els sofriments, com tots compartim la fe, l'alegria i l'esperança.

Us convido a viure aquesta meravellosa comunió en la diversitat d'un mateix Esperit d'amor de Déu. I en aquest marc, donarem gràcies a Déu i a vosaltres pels serveis que oferiu des dels vostres carismes, consagrats i laics, a la Comunitat diocesana.

És la gran oportunitat que ens ofereix cada any la litúrgia de l'Església per revifar l'ànim a la llum del Misteri Pasqual.

Us esperem, doncs, el dia 13 d'abril, Dimercres Sant, a la Catedral, a les 11 h.

Fins aviat. Bona i santa Pasqua.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

Als preveres i diaques, amb motiu del dia del Seminari

Sant Feliu de Llobregat, 14-3-2022

Benvolgut mossèn:

El proper diumenge, dia 20 de març, celebrem el Dia del Seminari. Com saps, aquest no és un dia qualsevol dels que celebrem en l'àmbit diocesà.

Properament celebrarem la Missa Crismal. Una celebració que ens permet tenir al cor el Poble de Déu que peregrina a la nostra Diòcesi i tots els germans que formem el nostre Presbiteri. Aquesta experiència, essencial al nostre ministeri, sempre revifa l'ànim, perquè, siguem com siguem, desperta l'esperit d'amor agraït vers els nostres germans i vers el mateix Poble de Déu.

És aquesta visió del Presbiteri i del nostre Poble, el que fa pensar en els aspirants al sacerdoci ministerial al Seminari. Junt amb l'acció de gràcies, perquè el Seminari segueix viu, també sorgeix l'interès i la corresponsabilitat de tots amb ell. Els seminaristes "són nostres", i ho seran plenament quan arribin a l'ordenació com a preveres de la nostra Església; són, a més, el que som nosaltres mateixos, perquè les vocacions no neixen sinó de les nostres comunitats concretes.

En el context d'aquesta corresponsabilitat ens veiem estimulats, no només a treballar amb zel i il·lusió en la pastoral vocacional, sinó també a interessar-nos, conèixer i recolzar la formació dels nostres seminaristes. En això també estem complint amb la "sinodalitat". Tota aportació

serà ben rebuda i discernida, dins les normes que darrerament ha establert l'Església per a la formació dels seminaristes.

No només com a batejats responsables, sinó sobretot com a preveres o diaques, hem d'aspirar a esdevenir mediadors en la proposta vocacional al presbiterat a qualsevol que descobrim que tingui disposició per a lliurar la seva vida al servei de Crist en l'Església, com a ministre ordenat. És una responsabilitat que tots compartim.

Que la celebració del Dia del Seminari ens ompli de goig i desperti els nostres compromisos.

Amb tot afecte en el Senyor,

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Als preveres de la diòcesi sobre la celebració del sagrament de la reconciliació

Sant Feliu de Llobregat, 16-3-2022

Estimats en el Senyor:

Permeteu-me que ja en ple camí de la Quaresma us faci a mans una còpia de la carta que us vaig adreçar fa uns anys sobre alguns detalls de la celebració del sagrament de la Reconciliació. Tant aleshores, com avui, considerem que es tracta d'una qüestió important i que, per diverses circumstàncies, ha esdevingut força delicada amb grans repercussions pastorals.

He rebut cartes d'alguns fidels, que pregunten sobre la validesa o licitud de les anomenades "absolucions col·lectives" en celebracions comunitàries de la Reconciliació o que simplement les denuncien com a contràries al que diu l'Església. Al-

tres critiquen la fórmula d'absolució individual, però que es fan amb una manifestació genèrica o simbòlica de penediment, en celebracions igualment comunitàries...

No és ara el moment d'entomar el problema de fons sobre la pràctica d'aquest sagrament: ens portaria més lluny, plantejar-nos aquí el vertader sentit de pecat, els aspectes positius de la reconciliació, la seva vessant eclesial i social, la mediació eclesial, el ministeri de la reconciliació... Només volem referir-nos a aquests dos aspectes molt concrets de la celebració litúrgica del sagrament. Ens mou la responsabilitat de respectar els mateixos fidels i de celebrar autènticament aquest gran sagrament que ens obre a la llibertat i l'esperança, fruits del veritable perdó.

Crec que tots partim del principi bàsic: que la forma sacramental no està disponible per a ningú de nosaltres. Sigui bisbe, prevere, laic, teòleg, sant o pecador, ningú de nosaltres no pot canviar la forma sacramental. La raó fonamental és ben sabuda: cap ministre perdona els pecats per ell mateix, ni tampoc cap església particular, sinó que el poder de fer-ho pertany només a l'Església, que l'ha rebut del Crist; i, per tant, és l'Església qui determina la forma de tot sagrament (amb el benentès que ho fa amb fonament bíblic, històric i teològic). Això vol dir que no podem oferir als fidels altres formes de celebració sacramental de la Reconciliació que les previstes pel mateix Ritual, amb les condicions que s'hi estableixen. És dintre d'aquest marc on nosaltres podem introduir qualsevol iniciativa, fruit de la nostra creativitat pastoral, que afavoreixi la vivència del sagrament.

És per això que:

a. No podem fer celebracions comuni-

tàries de la Reconciliació amb absolució col·lectiva. La “tercera fórmula” que ofereix el Ritual determina unes condicions, com ara “urgència, gravetat, impossibilitat de practicar les altres dues formes, necessitat de confessió del pecats greus en tant que es pugui...”, que no es donen de fet habitualment entre nosaltres.

- b. Les celebracions comunitàries de la Reconciliació amb absolució individual, previ un gest simbòlic o una paraula genèrica de petició de perdó ens planteja el problema que no permet al penitent manifestar els seus pecats (“confessió”). I aquesta confessió, per a les faltes que trenquen la comunió amb Crist i la seva Església (greus o “mortals” segons diferents terminologies), és necessària, amb una necessitat si més no “derivada”. Val a dir que és exigida pel discerniment que l'Església, mitjançant el seu ministre, ha de fer de la disposició del qui és perdonat i de la matèria objecte del perdó. Per tant, al moment de presentar aquesta forma de celebració, no podem dir als fidels que només han de fer un gest o dir una fórmula genèrica de penediment, sinó que hem de deixar llibertat i, fins i tot, motivar perquè manifestin, això sí, senzillament i breument, els seus pecats al ministre.

Espero que aquestes disposicions no s'interpretin com una “mesura merament disciplinària”, sinó que siguem capaços de posar a la llum la riquesa d'aquest sagrament com acció d'una Església que ofereix la reconciliació i alhora viu, tota ella, del perdó. Igualment ens caldrà una bona pedagogia i prudència pastoral per aplicar-les, mirant el fruit dels fidels i la confor-

mació d'una Església concreta que, vivint seriosament els pecats propis i del món, també vol oferir-se amb la mateixa profunditat com a lloc de reconciliació i perdó.

Rebeu un fraterna salutació.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Al Sr. Albert Parellada, del Cos de Portants del Sant Crist de Torrelles de Foix

Sant Feliu de Llobregat, 22-3-2022

Benvolgut,

He rebut la vostra carta del passat dia 14 de març del present, en la qual em sol·liciteu la presidència dels actes de la XXVI Trobada de Portants del Sant Crist de Catalunya, que se celebrarà diumenge 25 de setembre de 2022, a Torrelles de Foix.

Moltes gràcies per la vostra informació i reservo en agenda el diumenge 25 de setembre pels actes de la celebració del Viacrucis, a les 10.00 h, la celebració de l'Eucaristia, a les 12.00 h, a la Parròquia de Sant Genís, i el dinar de germanor.

Restem en contacte per concretar els diferents actes de la trobada.

Aprofito l'avinentsa per agrair-vos la vostra disponibilitat i servei a l'Església, així com us desitjo un bon camí de Quaresma que us porti a viure amb intensitat les celebracions de la Setmana Santa i Resurrecció del Senyor.

Amb la meva benedicció.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Al Sr. Esteve Camps, president delegat de la Fundació Junta Constructora de la Sagrada Família

Sant Feliu de Llobregat, 25-3-2022

Benvolgut Sr. Esteve,

El motiu d'aquesta carta és presentar-li la petició, com a President delegat de la Fundació Junta Constructora de la Sagrada Família, de poder celebrar l'Eucaristia de cloenda del treball diocesà del Sínode bisbes de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el diumenge 18 de setembre de 2022, a la Basílica de la Sagrada Família, de Barcelona.

He informat d'aquest esdeveniment al Sr. Cardenal de Barcelona, que m'ha demanat fer aquesta petició per a ser acompanyada com un acte diocesà amb el recolzament i els serveis necessaris per a fer aquest acte.

Esperant la seva resposta, el saluda atentament,

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

A la Hna. Mª Alegría Junquera Gallego, secretaria provincial de las religiosas de las Escuelas Pías

Sant Feliu de Llobregat, 19-4-2022

Estimada en el Señor,

He recibido vuestra comunicación con fecha de 18 de abril de 2022, donde me informáis del Capítulo Provincial Extraor-

dinario, celebrado del 9 al 13 de abril, para la elección de la nueva Congregación Provincial. Y que en dicho Capítulo, la Hna. Amelia Ramírez de Nicolás, ha sido elegida como Superiora Provincial.

Agradezco vuestra información que comunico a la Secretaría General y al P. Josep M. Henríquez, OSB, Delegado de la Vida Consagrada, del Obispado de Sant Feliu de Llobregat.

Reciba un cordial saludo y mi felicitación pascual,

+ Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

A M. Maria del Mar Albajar i Viñas, abadesa del Monestir de Sant Benet de Montserrat

Sant Feliu de Llobregat, 19-4-2022

Benvolguda M. Abadesa,

Hem rebut la vostra carta del passat dia 8 d'abril on m'informeu, entre altres referències, de la vostra participació en el primer Capítol General de la Congregació Benedictina Europea de la Resurrecció, de la qual el Monestir de Sant Benet forma part, dels dies 30 de març al 3 d'abril de 2022, al monestir d'Heliga Hjartas, Borghamn-Vadstena, Suècia. I també que ha estat escollida, com a primera presidenta, Sor Myrèse Dupagne, priora emèrita del monestir de Notre Dame de Hurtebise, Bèlgica, així com el seu consell.

Agraeixo la vostra informació que comunico a la Secretaria General i al P. Josep M. Henríquez, OSB, delegat de la Vida Consagrada, de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

A l'espera de poder compartir aquesta experiència, rebeu la meva cordial salutació amb el desig d'una Bona Pasqua, per a tota la comunitat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

HOMILIES

Missa Crismal

S.E. Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, 13-4-2022

Estimat Pare Abat
Germans preveres i diaques / Seminaristes
Religioses i religiosos
Laics, membres del Consell Pastoral
Tots els qui seguiu aquesta celebració via telemàtica.
Germans tots ben estimats.

Les circumstàncies que estem vivint fan que, en celebrar la Missa Crismal, torni a nosaltres, aquella gran qüestió que es manté viva a l'Església i, especialment en els preveres i ministres ordenats, de manera particular en moments de crisi i sofriments: l'Església i els seus ministres, hem de ser servidors de l'esperança. Servim el Salvador del món, i aquesta salvació inclou essencialment comunicar l'esperança. Així es presentava Jesús als seus paisans en la sinagoga de Natzaret:

“L'Esperit del Senyor està sobre mi, perquè m'ha consagrat per a portar la bona notícia als pobres; m'ha enviat a anunciar llibertat als presos i a donar la vista als cecs; a posar en llibertat als oprimits; a anunciar l'any favorable del Senyor.” (Lc 4,16-21)

Aquestes paraules de presentació són

nostres. Els cristians sabem que som salvats en esperança, per l'esperança i amb esperança.

Tot el Poble de Déu és, ha de ser, llevat d'aquesta virtut. Això vol dir que la nostra missió no només consisteix a posar esperança en el món concret, anunciant-la i contagiant-la, sinó també viure-la nosaltres mateixos (perquè un llevat desvirtuat no serveix).

Ho prediquem avui en el marc de la Missa Crismal, quan estem representant tota l'Església diocesana. Però en l'últim diàleg que hem mantingut amb els seminaristes de la diòcesi, ells mateixos van plantejar la qüestió referida concretament als preveres. Som servidors de Jesucrist per al Poble de Déu: Com sostenir, revifar i alimentar l'esperança de la gent? Què ens està demanant l'Esperit en aquesta conjuntura?

Abans de respondre aquestes qüestions, permeteu-me recordar algunes lliçons sobre l'esperança en aquella oportuna i bella encíclica de Benet XVI, *Spe Salvi*.

L'esperança cristiana s'entén millor mirant el seu efecte en les realitats humanes més sofrents. En són testimonis nombrosos exemples en la nostra tradició.¹

L'esperança cristiana, vinculada totalment a la fe no és una tendència o un estat anímic, sinó que ens dona, ja en el present, quelcom d'allò esperat, que serveix de fonament segur (*Hb* 11,1)² i que ens permet afrontar la vida amb llibertat fent el bé i estimant: "Déu no ens ha donat un esperit covard, sinó un esperit d'energia, amor i bon seny" (*2Tm* 1,7).

No és la ciència o la política el que redimeix l'home. L'home és redimit per l'amor.³

Aquesta esperança no és possible sense el Déu que comunica i assegura un amor absolut. En aquest sentit, és veritat

que qui no coneix Déu, encara que tingui múltiples esperances, en el fons està sense esperança, sense la gran esperança que sosté tota la vida (cf. *Ef* 2,12).

Davant les realitats més injustes i terribles, sobretot hem de predicar Jesucrist, que "va descendir als inferns" i avui és, Ell mateix, la nostra esperança.

L'esperança cristiana mai serà individualista, sinó que esdevindrà concreta, buscarà sempre expandir-se, i farà caminar amb els altres, per a aconseguir amb ells la comunió d'amor desitjada.

Entesa així l'esperança – redempció cristiana, en mirar-nos com a ministres de Crist en Poble de Déu, quina ha de ser la nostra tasca, en tant que som els seus servidors?

Aquesta pregunta toca el cor del nostre ministeri i pren més força en situacions en les quals es palpa el sofriment. És un repte tan gran, tan difícil, que a vegades estem temptats d'abandonar o enviar els casos a "especialistes", tot i saber que les seves teràpies no són panacees...

En aquest sentit, ens interessa recordar el testimoniatge de la vocació de sant Agustí al presbiterat i l'episcopat. Després de la seva conversió a la fe va planificar una vida assossegada, en comunitat amb els seus amics, dedicada al treball del camp, la pregària i l'estudi. Tot i així, l'Esperit el va conduir vers al descobriment de Jesucrist com el Servent de Déu per a tots. ¿Com ser fidel a Crist, es preguntava, sense renunciar a la tranquil·litat i sense dedicar-se a servir la seva Església?

Així descrivia la seva vocació i la seva tasca ministerial:

"Corregir els qui erren, confortar els pusil·lànimes, sostenir els febles, refutar els adversaris, guardar-se dels insidiosos, instruir els ignorants, estimular els

indolents, aplacar els baralladissos, moderar els ambiciosos, animar els desco­ratjats, apaivagar els contendents, ajudar els pobres, alliberar els oprimits, mostrar aprovació als bons, tolerar els dolents i [pobre de mi!] estimar a tots”⁴. (Dirà: “És l’Evangeli el que m’espanta”⁵ aquest temor saludable que ens impedeix viure per a nosaltres mateixos i que ens impulsa a transmetre la nostra comuna esperança). En un context social de gran decadència, destrucció i violència, aquesta esperança el va fer capaç de participar decididament i amb totes les seves forces en l’edificació de la ciutat. Aquesta era la seva font: “De no haver-se fet el teu Verb carn i habitat entre nosaltres, hauríem pogut jutjar-lo apartat de la naturalesa humana i des­esperar de nosaltres”⁶. Això mateix fou el que li va portar a dedicar-s’hi a la gent senzilla i a la seva ciutat; renuncià a la seva noblesa espiritual i va predicar i va actuar de manera senzilla per a la gent senzilla (*Spe Salvi*, 29).

Aquest testimoniatge il·lumina alguns trets del ministre servidor de l’esperança, des dels quals podem remuntar els moments de desànim propis i aliens:

Abans de res, el ministre ha de ser conscient de la seva situació personal respecte de l’esperança, sobretot preguntant-se si aquesta virtut brolla de la seva fe i de la seva vocació. Una condició ens fa pensar en alguns testimonis de desco­ratjament o de baixa consideració de la pròpia vàlua com a ministre de l’Església, d’entossudiment i falta d’alegria... En aquest sentit recordarem sant Pau, que, per a acreditar la seva missió davant els ulls crítics dels cristians de Corint, apel·la a la seva trobada amb el Ressuscitat, la seva feblesa, els seus sofriments, viscuts

amb pau, i, sobretot, a la glòria de l’apòstol, en l’interior del qual habita l’Esperit que és llibertat, i el rostre de la qual reflecteix la imatge gloriosa de Crist.⁷

Tots estem centrats en la tasca evangelitzadora, que té per objecte suscitar la fe en Crist. Però l’evangelització, per ella mateixa, si és autèntica, inclou l’obertura al dinamisme de l’esperança. Aquest dinamisme mai alimentarà una pietat individualista o intimista, sinó que serà concreta, social i comunitària, nascuda de la fe en l’Encarnació del Verb, en la seva Mort i Resurrecció.

Seguint aquest moviment de Jesucrist, el ministre servidor de l’esperança haurà de viure i actuar amb la màxima proximitat i empatia amb les persones. Cadascuna es trobarà en situació diferent. Abundaran els qui es trobin desanimats, vençuts pel pessimisme i deprimits; o també n’hi haurà uns altres que faran gala d’un optimisme cec, segurs de les possibilitats humanes per a sortir de les crisis.

Llavors els ministres servidors de l’esperança cristiana assumiran i estimularan tots els “remeis” que ajudin a sortir de la crisi. Però seran sincers i realistes. Les esperances curtes no omplen el cor humà. Buscaran sobretot, d’una banda, que aquests remeis siguin dignes de l’èsser humà, segons el model que tenim en Crist, perquè en Ell ressuscita tot allò veritablement humà; d’altra banda, intentaran que hom no sucumbeixi en l’intent: la gran esperança, la resurrecció i la vida eterna, sosté les petites esperes.

El ministre servidor de l’esperança no oblidarà transmetre el sentit cristià del dolor i fins i tot de la mort. Més encara, no deixarà de ser present al costat de qui pateix, “consolant-lo”, és a dir, alleujant

la seva solitud i estimulants a seguir, convençut que l'esperança cristiana travessa tot sofriment fins a vèncer-lo.

Germans, quan Maria, va acceptar amb el seu sí la proposta de l'àngel de ser mare de Jesús, va obrir en el món la porta de l'esperança. Els sacerdots girem la mirada cap a ella constantment, per a reafirmar el nostre sí a la vocació, per tal que, a través del nostre ministeri, s'obrin les portes, penetri la llum, entri l'aire de l'Esperit i els germans surtin a caminar esperançats.

Preguem, doncs, a Maria amb l'oració que, quan declararem el patronatge de la Mare de Déu de Montserrat, ens inspirava la visió en l'horitzó de la muntanya:

“Fes que l'Església de Sant Feliu de Llobregat no perdi mai l'horitzó de la vostra muntanya per la boira de l'error, ni pels miratges seductors, ni per les llàgrimes del sofriment. Ans, concediu-nos de sostenir la mirada que us contempla voltada de sol. En vós la nostra Església està ja al cel, mentre, encara a la terra, camina oferint el llevat d'una inestroncable esperança”.

Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Notes:

1. Per exemple, la representació de Jesucrist en els sarcòfags antics de màrtirs com a mestre – pastor, i els testimoniatges de Josefina Bakhita, i la Carta a Filèmon.
2. La fe – esperança (He 11,1). La fe no és només una tendència de la persona cap al que ha de venir, i que està encara totalment absent; la fe ens dona alguna cosa. Ens dona ja ara quelcom de la realitat esperada,

i aquesta realitat present constitueix per a nosaltres una «prova» del que encara no es veu (*Spe Salvi*, 7). Es genera, d'una banda, alliberament i liberalitat respecte de “les substàncies” que assentaven la vida amb les seves “esperances” i certeses, entregues a la “substància” escatològica (*Spe Salvi* 8) (el fons del martiri i de l'ascesi cristiana); i, de l'altra, la virtut de la paciència, l'espera ferma (que a l'AT era només espera i al NT espera i realitat ja en part posseïda) juntament amb la superació del temor a comunicar-la (He 10,36-39). *Spe Salvi*, 26. «Ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre» (Rm 8,38-39). «Visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2,20).

3. *Sermo* 340, 3
4. *Sermo* 339, 4
5. *Conf.* X, 43, 69
6. Cf. l'estudi exegètic sobre 2Co 3,18: BORRELL, A., “La glòria del Senyor en la Nova Aliança. Una interpretació de 2Co 3,18”, *RCatT* 46/2 (2021) 363-384.

ARTICLES I ALTRES ESCRITS

Conferència quaresmal 27-3-2022

La conferència del bisbe Agustí Cortés, amb el títol “L’Avui de Déu”, es pot visualitzar en el següent enllaç:

[L’Avui de Déu](#)

Secretaria General

DECRETS

Decret 07/22.- Nou Vicari judicial

Sant Feliu de Llobregat, 3-3-2022

Havent de procedir al nomenament del nou Vicari judicial del Tribunal eclesiàstic de primera instància de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb potestat ordinària de jutjar, que constituirà un sol tribunal amb el Bisbe, i no podrà jutjar les causes que el propi Bisbe s'hagi reservat, conforme estipula el c. 1420;

PEL PRESENT decret, reunint les condicions exigides en el c. 1420.4, nomenem Vicari judicial del Tribunal eclesiàstic de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, per un període de tres anys, el

Rev. Sr. Francisco Javier Sánchez Soto

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes, des del moment de prendre'n possessió, conforme estableix el c. 1422 i amb acompliment de l'art. 40 de la Instrucció *Dignitas Connubii*, respecte a la professió de fe i jurament de fidelitat, segons fórmula aprovada per la Seu Apostòlica. Aquest nomenament causarà efecte a partir d'avui, dijous 3 de març de 2022.

Esperem que la seva personal dedicació i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé per a la vida i el servei pastoral de la Diòcesi.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari General i Cancellier

Decret 08/22.- Celebracions d'exèquies en absència de ministre ordenat

Sant Feliu de Llobregat, 11-3-2022

Tenint present el bé pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i, concretament, l'atenció a les exèquies cristianes dirigides per laics, en absència de ministre ordenat, en els tanatoris,

Tenint present la normativa de l'Església, establerta al Codi de Dret Canònic (Cf cc. 1176- 1785), d'acord amb el Ritual vigent de les Exèquies (ed. catalana 1999; ed. castellana 2021) i la Instrucció pastoral sobre la fe en la resurrecció, l'esperança cristiana davant la mort i la celebració de les exèquies titulada «Un Déu de vius» (Cf. Conferència Episcopal Espanyola, 18 de novembre de 2020),

Havent aplicat, a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, la normativa referida anteriorment i seguint vigent l'aprovada, pel Decret del 17 de gener del 2011, del Directori sobre l'atenció pastoral en les exèquies, així com l'aprovada, pel decret del 16 de juny de 2006, de les Celebracions dominicals en absència de prevere,

Havent fet les consultes corresponents, PEL PRESENT decret aprovem a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat les celebracions de les exèquies en absència de ministre ordenat i el Directori per a la celebració de les exèquies dirigides per persones laiques amb encàrrec pastoral, amb la següent normativa:

- a. La circumstància fonamental que aconselli l'encàrrec a un laic de dirigir una pregària exequial és la impossibilitat de poder disposar en un moment donat d'un ministre ordenat. Per tant, aquesta decisió no tindrà un caràcter habitual, sinó que serà sempre ocasional o conjuntural.
- b. Tot i que el laic que dirigeix una pregària exequial ho fa per autorització i encàrrec de l'Església, no es pot dir que «substitueix» el ministre ordenat. Ho fa com laic capacitat per a un servei especial i ocasional.
- c. El discerniment sobre les persones que poden fer aquest servei i sobre la conveniència i oportunitat de realitzar-lo pertoca a qui té jurisdicció en aquest camp, és a dir, el Bisbe, el Vicari General, el Vicari Episcopal. Aquests podran confiar a cada rector la responsabilitat d'oferir una celebració dirigida per un laic en cada cas concret; aleshores el rector discernirà i decidirà, tenint present els criteris pràctics que l'equip arxiprestal hagi assumit per prendre una tal decisió.
- d. Aquestes celebracions només es podran encarregar a laics (batejats, religiosos o religioses) que hagin rebut la deguda preparació i estiguin en possessió de l'autorització corresponent. Aquesta preparació haurà d'incloure tres classes de continguts fonamentals: continguts teològics, litúrgics i pastorals.
- e. Els laics que ocasionalment puguin rebre l'encàrrec de dirigir celebracions exequials disposaran d'una carta – certificat, signada pel Bisbe, que els acreditarà com a persones preparades i autoritzades per aquesta funció.
- f. Els textos oracionals i de la Sagrada Escripura, l'al·locució, el ritu i altres elements de la celebració, seran els que estiguin establerts pel Directori aplicat al cas.
- g. El responsable immediat d'una celebració exequial dirigida per un laic seguirà sent el rector de la parròquia, que hagi rebut la petició d'exèquies catòliques. Si és possible, el mateix rector informarà a la família o comunitat del difunt que la celebració serà dirigida per un laic degudament autoritzat, explicant els motius que la justifiquen.
- h. El servei que es demana a un laic que dirigeixi la pregària d'exèquies és gratuït: no podrà rebre cap compensació econòmica per aquest concepte. Resta, però, al criteri del rector de la parròquia passar-li un ajut econòmic en raó de despeses derivades del compliment de l'encàrrec rebut.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

+ Agustí Cortès Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Canceller

Decret 09/22.- Taxes de l'Arxiu històric diocesà

Sant Feliu de Llobregat, 18-3-2022

Havent de procedir a l'organització del pagament de les taxes de l'Arxiu històric de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat;

PEL PRESENT, decretem que les aportacions per satisfer les obligacions econòmiques envers l'Arxiu històric de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, siguin meritades segons s'indica en el full que s'adjunta, a indicació de l'Administració econòmica de la Diòcesi.

Els ingressos rebuts per aquests serveis són destinats a la conservació i restauració del patrimoni documental del nostre Arxiu històric diocesà.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del senyor bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Canceller

TAXES PELS SERVEIS DE L'ARXIU HISTÒRIC DIÒCESÀ (IVA INCLÒS)

La Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ofereix l'opció de sol·licitar còpies de les imatges dels documents del nostre fons, digitalitzats o per digitalitzar, en format pdf.

ÚS PARTICULAR DE LA DOCUMENTACIÓ.

Digitalitzacions:

- 1 Còpia de document, prèviament digitalitzat 1,00€ còpia.
- 1 Còpia de document, per digitalitzar

2,00€ la primera
1,00€ les següents.

Servei de recerca:

- Servei de recerca, fracció de 15 minuts 15,00€/fracció
- * El nostre servei no inclou ni les transcripcions ni les traduccions.

Certificats:

- Servei signatura notarial de documents 10,00€/doc.
- Despeses d'enviament per correu postal 5,00€ en territori nacional.

ÚS EDITORIAL, EXPOSICIONS, PUBLICITAT, AUDIOVISUALS, ETC.

En el cas que l'usuari/a destini les reproduccions de documents a un ús editorial, exposicions, publicitat, audiovisual, etc., caldrà demanar la còpia a través de la instància "Sol·licitud d'autorització per a l'obtenció i reproducció d'imatges". Un cop rebuda la petició es procedirà a la confecció d'un pressupost, adaptat al tipus de servei, l'entitat o institució que fa la comanda i a la finalitat de la reproducció.

Acceptat el pressupost i ingressat prèviament l'import corresponent, s'emetrà l'Autorització i es procedirà a l'enviament de les imatges sol·licitades.

PROTECCIÓ DE LES DADES DELS DOCUMENTS.

Els certificats en base a una documentació d'una antiguitat menor de 75 anys hauran de ser sol·licitats per la persona que consta en el document original, o disposar del document d'autorització d'aquesta.

Tots els documents de menys de 100 anys estaran subjectes a la Llei de Protecció de Dades.

NOTA: Els ingressos rebuts per aquests serveis són destinats a la conservació i restauració del patrimoni documental del nostre Arxiu històric diocesà.

Taxes aprovades pel bisbe diocesà, mitjançant Decret 09/22, de data 18 de març de 2022.

Decret 11/22.- Matrimonis a capelles privades

Sant Feliu de Llobregat, 6-4-2022

En el territori de la nostra Diòcesi hi ha cases antigues i de llarga tradició en les quals existeix una capella, habitualment amb la pertinent autorització canònica per a la celebració de culte, freqüent o puntual. Si aquesta autorització ha estat renovada per la família propietària, pot considerar-se vigent. En dret canònic, aquests llocs de culte tenen la consideració de capelles privades, independentment de la denominació que històricament hagin rebut, i estan regulats en els cànons 1226 i 1228 del Codi de Dret Canònic. La seva propietat és igualment privada i no són béns eclesiàstics.

Les capelles privades no gaudeixen per se del dret de celebrar-hi noces, ja que és d'aplicació el canón 1118; qualsevol privilegi en sentit contrari va quedar derogat pels successius Codis de Dret Canònic (1917 i 1983).

Tanmateix, en moltes d'aquestes capelles s'ha mantingut el costum que la família propietària celebri els enllaços matrimonials dels seus membres. Aquesta circumstància no pot considerar-se un dret adquirit o derivat de la concessió

original de culte a la capella, sinó com casos de dispensa individual basada en el costum, que és bo respectar.

En qualsevol cas, aquesta facultat o costum no pot entendre's de cap manera concedida de manera genèrica perquè en una capella privada puguin celebrar-se habitualment matrimonis més enllà de les circumstàncies estrictament familiars (que cal interpretar de manera restrictiva, ja que són excepcions a llei), i menys encara en l'entorn d'una explotació d'hostaleria. En efecte, aquesta possibilitat entraria en conflicte directe amb l'acord pres pels bisbes de les diòcesis de Catalunya sobre els llocs on es pot autoritzar la celebració de matrimonis. La celebració del matrimoni és un sagrament que té la seu pròpia a l'església, per raó del seu caràcter d'acte de culte públic, i per això caldrà mantenir sempre que sigui possible allò que estipula el canón 118 § 1, és a dir, la celebració a l'església parroquial.

Per consegüent, a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat cal aplicar el canón 1118 de la manera següent:

«§ 1. El matrimoni entre catòlics o entre una part catòlica i una part no catòlica batejada s'ha de celebrar en l'església parroquial; amb llicència de l'Ordinari del lloc o del rector de la parròquia podrà ser celebrat en una altra església o oratori».

El text legal només autoritza el rector de parròquia a atorgar llicència per celebrar el matrimoni en una altra església no parroquial o en un oratori (solen ser oratoris els llocs de culte interiors de cases religioses, d'espiritualitat o similars, en els quals l'accés dels fidels està sotmès a la decisió del seu responsable; les capelles de les cases particulars no tenen el caràcter d'oratoris: cf. Canón 1223), dins la seva demarcació parroquial.

Pel que fa a les ermites i llocs de culte tradicional similars, en què ha estat habitual fins ara celebrar-hi casaments, per aquest decret es confirma aquest mateix costum amb la condició que l'edifici sigui propietat de l'Església.

Quant a les capelles privades, els rectors parroquials no gaudeixen de potestat per autoritzar-hi matrimonis.

«§ 2. L'Ordinari del lloc pot permetre que un casament se celebri en un altre lloc convenient».

«§ 3. El matrimoni entre una part catòlica i una part no batejada pot celebrar-se a l'església o en un altre lloc convenient».

El Codi preveu que la celebració de matrimonis en altres «llocs convenients» (categoria que inclou tant les capelles privades com altres indrets, com poden ser cases particulars, edificis públics, jardins, enmig de la natura, etc., i que, en tot cas, no depenguin del caràcter sagrat de la celebració) només pugui ser autoritzada per l'Ordinari del lloc; a la nostra Diòcesi, aquesta autorització tan sols la concedirà de manera excepcional el Vicari general, tot seguint els criteris exposats en aquest decret.

El present decret no obsta el cas de matrimoni en cas de perill de mort o d'absoluta incapacitat per acudir a un lloc sagrat, que es pot celebrar en qualsevol lloc (cf. cànons 1116, 1119).

Ho decreta i signa el Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del senyor bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Cancellier

Decret 12/22.- Expedients matrimonials a la Província eclesiàstica de Barcelona

Sant Feliu de Llobregat, 6-4-2022

Donant compliment a l'acord de la reunió de bisbes de la Província eclesiàstica de Barcelona del dia 29 de març de 2021, aprovat en la reunió del 4 d'abril de 2022, en relació a la tramitació dels expedients matrimonials en l'àmbit de la Província eclesiàstica de Barcelona,

Havent-se comunicat als preveres i diques, en diferents moments, l'acord dels bisbes de la Província eclesiàstica de Barcelona, amb data de 13 desembre de 2004:

“Pel que fa als expedients matrimonials que haurien de passar d'una a una altra diòcesi de la Província eclesiàstica de Barcelona, els bisbes hem acordat que, mentre no es modifiqui aquest acord, es faci com fins ara, és a dir, com si es tractés de la mateixa diòcesi. En el cas que s'hagi de passar a una diòcesi que no sigui de la Província eclesiàstica de Barcelona, caldrà tramitar les llicències matrimonials i autenticació de firma a cada bisbat. Les dispenses d'impediments pertanyen a cada ordinari”.

PEL PRESENT decret ratifiquem l'acord referit *ut supra*, en relació a la tramitació dels expedients matrimonials en l'àmbit de la Província eclesiàstica de Barcelona i que es continuï fent com si es tractés de la mateixa diòcesi.

Ho decreta i signa el Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del senyor bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i Cancellier

NOMENAMENTS

Nomenaments parroquials i no parroquials

Amb data 11 de mes de març de 2022, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat Mn. Joan Ramon Marín Torné per al càrrec d'Administrador Parroquial de la Parròquia de Santa Coloma, de Santa Coloma de Cervelló, continuant amb els altres càrrecs parroquials/diocesans.

Amb data 4 del mes d'abril de 2022, i d'acord amb l'article núm. 17.a de la Fundació Privada Asil Inglada Via, de Vilafranca del Penedès, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha tingut a bé renovar el nomenament com a membre del seu patronat a Mn. Xavier Aymerich Miñarro, rector de la Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès, per un període de cinc anys.

ALTRES INFORMACIONS

Comunicat sobre l'acte de consagració al Cor Immaculat de Maria

Sant Feliu de Llobregat, 24-3-2022

Benvolguts i benvolgudes,
Seguint les indicacions del Sr. Bisbe Agustí, un envio el següent;

1. Carta en la qual el Sant Pare ens convida a unir-nos a la pregària per la pau i a l'acte de Consagració de Rússia i d'Ucraïna a l'Immaculat Cor de Maria, demà divendres, dia 25 de març. S'adjunta també l'Acte de Consagració. (Documents en català i castellà). El Sr. Bisbe, adherint-se a aquestes intencions del Sant Pare, el mateix dia 25, a la Capella de la Casa de l'Església, presidirà l'Eucaristia i Laudes amb la Cúria diocesana, juntament amb la Solemnitat de l'Anunciació del Senyor i la Jornada per la Vida, que enguany duu el lema "Acollir i cuidar la vida, do de Déu". Aquestes dues referències, també es tindran presents el diumenge 27 de març, quart Diumenge de Quaresma, en l'Eucaristia que el bisbe presidirà a la Catedral de Sant Llorenç, després de la Conferència Quaresmal.

2. Carta sobre el procés sinodal, signada pel Secretari General del Sínode dels Bisbes i el Prefecte de la Congregació per al Clergat, tant la versió catalana com la castellana.

Rebeu una cordial salutació,

*Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari General i Cancellier*

Comunicat sobre les mesures higièniques de prevenció del Covid-19

Sant Feliu de Llobregat, 20-4-2022

Benvolguts/des,

En referència a les mesures higièniques bàsiques de prevenció del Covid-19, ja sabeu que a la Diòcesi i a la Casa de l'Església des del primer moment hem seguit les indicacions de l'autoritat sanitària. Us agraeixo l'esforç que hem fet i fem perquè els diferents espais siguin segurs per a realitzar les diferents activitats.

A partir d'avui dimecres dia 20 d'abril, l'ús de la mascareta i la majoria de mesures de prevenció de la Covid-19 han deixat de ser obligatòries en el conjunt d'espais més restrictius, com poden ser les escoles, els comerços, els espectacles i els gimnasos, entre d'altres, per bé que continua essent d'obligat compliment en el transport públic, en farmàcies, en centres sanitaris i en residències, per part de treballadors i visitants.

Pel que fa al món del treball i les empreses, els serveis de prevenció de salut laboral de cada empresa seran els encarregats de determinar si cal o no continuar portant mascareta, segons el tipus i la densitat de l'espai en què es treballa, la ventilació i el tipus de feina, etc...

A la Casa de l'Església, acollint les indicacions de l'autoritat sanitària, tenint present la distribució dels despatxos, d'acord amb el servei de prevenció de salut laboral i amb el delegat dels treba-

lladors, acordem la no obligatorietat de la mascareta i la no limitació dels aforaments en els espais, bo i respectant totes les sensibilitats de cadascun dels treballadors, mantenint preventivament les mampares en els llocs més específics i habituals d'atenció al públic i sol·licitant a cadascun dels treballadors, en funció de l'especificitat de cada lloc de treball i de les circumstàncies de cada moment, l'exercici de la prudència i del sentit comú, evitant les aglomeracions innecessàries en els despatxos, fent ús de les sales de reunions on es pugui mantenir espais amplis entre les persones i, si es considera oportú en algun moment determinat, fent servir la mascareta si hi ha percepció d'inseguretat. No cal dir que, de la mateixa manera que l'empresa continuarà aplicant els protocols de neteja, desinfecció i ventilació diària dels espais, és important que cada treballador continuï vigilant les pròpies mesures d'higiene de mans i de la variant simptomatologia de la Covid-19, com a mesura de prevenció de la salut personal i de la resta de treballadors.

Per a qualsevol dubte, resto, com sempre, a la vostra disposició.

*Joan-Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari General i Cancellier i Moderador de la Cúria*

Vida Diocesana

CRÒNICA DIOCESANA

MARÇ

1 de març. Camí sinodal. Delegació diocesana de Pastoral de la salut. Jornada sobre el Sínode i la Pastoral de la salut. El bisbe Agustí saluda els assistents a la trobada, a la Casa de l'Església.

2 de març. El bisbe Agustí presideix la celebració de la Missa del dimecres de Cendra, a la Catedral.

3 de març. Presa de possessió de Mn. Francisco Javier Sánchez Soto, com a nou Vicari Judicial del Tribunal Eclesiàstic del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

Camí sinodal. Treball del sínode amb les catequistes del Prat de Llobregat.

4 de març. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Delegació d'ensenyament. Trobada pedagògica "Cafè dels divendres", a la Casa de l'Església.

5 de març. Recés del seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Delegació de vida consagrada. Trobada-recés de Quaresma, predicat pel bisbe Agustí, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí participa en l'acte central d'Europassion 2022, al Teatre de la Passió d'Esparreguera. Saluda el president de la Generalitat i altres personalitats organitzadores de l'acte, signa el llibre d'Honor i assisteix a la representació de la Passió.

6 de març. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera, en la trobada de l'Europassion 2022, amb motiu de la 40ena edició, celebrada a Esparreguera.

Delegació de joventut. Recés de Quaresma, al Santuari del Sant Crist, de Piera.

Delegació per al catecumenat. Catequesi amb els catecúmens que han de rebre el ritu de l'elecció. Tot seguit, el bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en el primer diumenge de Quaresma i confereix el ritu d'elecció de catecúmens.

7 de març. El bisbe Agustí presideix la reunió conjunta dels organismes diocesans del Servei d'atenció a víctimes d'abusos sexuals i el Comitè de crisi, a la Casa de l'Església.

Al llarg del mes de març, els dilluns i dijous, Càritas diocesana coordina un curs de cuina mediterrània, a la Casa de l'Església.

8 de març. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Capella del Parc Sanitari de Sant Joan de Déu, de Sant Boi de

Llobregat, amb motiu de la festa de Sant Joan de Déu.

9 de març. Reunió de preparació de la jornada de la Missa crismal, del dia 13 d'abril de 2022, a la Casa de l'Església.

10 de març. Delegació per al diaconat permanent. Reunió de la Comissió permanent, a la Casa de l'Església.

11 de març. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

12 de març. Delegació per al diaconat permanent. Recés de Quaresma amb els diaques i candidats al diaconat permanent, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí concelebra en la celebració de la presa de possessió del bisbe de Solsona, Mons. Francesc Conesa Ferrer, a la Catedral de Solsona.

Trobada amb les famílies dels seminaristes, al Seminari Conciliar de Barcelona.

13 de març. Camí sinodal. Assemblea amb la comunitat de la Parròquia de Santa Maria, de la Llacuna.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en el segon diumenge de Quaresma.

14 de març. Curs de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. Assignatura "Història de l'Església II", a càrrec del Llic. Diego Solà, a la Parròquia Sant Josep Obrer.

15 de març. Trobada de preveres i diaques. Recés de Quaresma predicat pel

bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova, a la Residència Mare Ràfols, de Vilafranca del Penedès.

16-18 de març. Trobada de delegats de Santuaris de les diòcesis catalanes, a Menorca. El bisbe Agustí, com a encarregat d'aquest àmbit pastoral a la Conferència Episcopal Tarraconense, participa telemàticament.

18 de març. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Vetlla de pregària per les vocacions, prèvia al Dia del Seminari, a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona.

20 de març. Dia del Seminari amb el lema: Sacerdots al servei d'una Església en camí.

Camí sinodal. Assemblea de la comunitat de la Catedral-parròquia de Sant Llorenç.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Esteve de Cervelló i confereix els ministeris del lectorat i acolitat al Sr. Manuel Arnedo Bravo, aspirant al diaconat permanent.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en el tercer diumenge de Quaresma.

21 de març. El bisbe Agustí rep el comissari Miquel Esquius, nou cap de la Regió policial Metropolitana Sud, a la Casa de l'Església.

Curs de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. Assignatura "Història de l'Església II", a càrrec del Llic. Diego Solà, a la Parròquia de Sant Josep Obrer.

23 de març. Camí sinodal. Catequesi sobre el Sínode, a la Parròquia de Sant Josep Obrer, de Sant Boi de Llobregat.

Camí sinodal. Treball del Sínode amb el Consell pastoral de l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès.

24 de març. Delegació d'apostolat secular. Reunió Equip pastoral obrera, a la Casa de l'Església.

25 de març. El bisbe Agustí presideix la Solemnitat de l'Anunciació del Senyor i Jornada per la vida, amb el lema "Acollir i cuidar la vida, do de Déu" i consagració de Rússia i d'Ucraïna al Cor Immaculat de Maria, units al papa Francesc, a la Capella de la Casa de l'Església.

26 de març. Delegació de joventut. Jornada d'animadors SJ, a la Cova de Manresa.

La delegada de Mitjans de comunicació, presenta la sessió formativa sobre comunicació, als seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Camí sinodal. Arxiprestat de Bruguers. Conferència: "Com podem caminar junts, com a Església sinodal?" A càrrec de Mn. Salvador Pié-Ninot.

27 de març. Camí sinodal. Assemblea parroquial amb la comunitat cristiana de

la parròquia de Sant Josep Obrer, de Sant Boi de Llobregat.

El bisbe Agustí presenta la conferència de Quaresma amb el títol: "Invitació i crida a viure l'Avui de Déu". Tot seguit presideix l'Eucaristia del quart diumenge de Quaresma, a la Catedral.

28 de març. Camí sinodal. Reunió de la Comissió diocesana.

Curs de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. Assignatura "Història de l'Església II", a càrrec del Llic. Diego Solà, a la Parròquia de Sant Josep Obrer.

29 de març. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf, a Capellades.

29-31 de març. Trobada de delegats per al catecumenat de la CEE, a Màlaga.

31 de març. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria de Llobregat, a Esplugues de Llobregat.

Delegació de Pastoral vocacional. El bisbe Agustí presideix la pregària vocacional, a la Catedral. Tot seguit es reuneix i comparteix el sopar amb els seminaristes.

ABRIL

1 d'abril. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Delegació d'ensenyament. Trobada pedagògica "Cafè dels divendres", a la Casa de l'Església. Grup de treball del nou currículum de Religió.

2 d'abril. Recés dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Camí sinodal. Trobada de l'arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat i caminada des del Parc Torreblanca (Sant Joan Despí) a la Catedral. Tot seguit, el bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral amb la presència dels qui han participat en la caminada sinodal de l'arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat.

3 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en el cinquè diumenge de Quaresma.

4 d'abril. El bisbe Agustí concelebra en la missa exequial pel bisbe de Girona, Francesc Pardo, a la Catedral de Girona.

Reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, al Bisbat de Terrassa.

Curs de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. Assignatura "Història de l'Església II", a càrrec del Llic. Diego Solà. Lloc: Parròquia de Sant Josep Obrer.

5 d'abril. La Sra. Yvonne Griley, Directora d'afers religiosos de la Generalitat de Catalunya visita el bisbe Agustí, a la Casa de l'Església i signa en el llibre d'honor.

6 d'abril. El bisbe Agustí es troba amb els laics que s'han preparat per a dirigir celebracions exequials en absència de ministre ordenat, a la Casa de l'Església.

8 d'abril. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Reunió del Consell de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

10 d'abril. El bisbe Agustí beneeix els rams, a la plaça de la Vila de Sant Feliu de Llobregat i presideix l'Eucaristia de Diumenge de Rams, a la Catedral.

13 d'abril. El bisbe Agustí presideix la Missa crismal a la Catedral; tot seguit, a la Casa de l'Església es fa l'acte de felicitació dels preveres i diaca que celebren aniversari d'ordenació i es comparteix el dinar amb els preveres i diaques.

14 d'abril. El bisbe Agustí presideix la celebració de Dijous Sant, a la Catedral. A continuació es fa la pregària de l'Hora Santa.

15 d'abril. El bisbe Agustí presideix la pregària de l'Ofici de lectures i Laudes. Tot seguit visita tres malalts a casa seva. I, a la tarda, presideix la celebració de Divendres Sant, a la Catedral.

16 d'abril. El bisbe Agustí participa en la pregària del matí de la trobada de Pasqua del Moviment de la JOC, a la Casa d'Espiritualitat de Santa Maria, de Lavern.

El bisbe Agustí presideix la Solemne celebració de la Vetlla Pasqual, a la Catedral.

17 d'abril. El bisbe Agustí presideix la celebració del Diumenge de Pasqua, a la Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès.

18 d'abril. Aniversari de l'ordenació episcopal del bisbe Agustí.

22 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de la festa Sant Benito Meni (Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor), a Sant Boi de Llobregat.

Reunió de coordinadores territorials i de programa de Caritas diocesana, a la Casa de l'Església.

24 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Pere de Riudebitlles, en acció de gràcies per la beatificació de Fra Domènec, el passat 6 de novembre de 2021, a Manresa.

25-29 d'abril. El bisbe Agustí participa en la reunió de l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

26 d'abril. El bisbe Agustí participa en la reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, a Madrid.

Vetlla de la Mare de Déu de Montserrat, a la Basílica la Mare de Déu de Montserrat.

27 d'abril. Festa de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de la Diòcesi, a la Catedral, i d'acció de gràcies, en el 75è aniversari de la seva entronització.

28 d'abril. Delegació de Pastoral vocacional. Pregària vocacional, a la Catedral.

29 d'abril. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

30 d'abril. Trobada d'escolans, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Jornada de Formació interdiocesana per a mestres i professors de Religió catòlica a Tarragona, organitzada pel Secretariat interdiocesà per a l'Ensenyament de la religió de les diòcesis amb seu a Catalunya i per la Fundació Escola cristiana.

NECROLÒGIQUES

Mn. Narcís Puig Llonch

Ha mort avui divendres 4 de març de 2022, a l'edat de 91 anys, confortat amb els sacraments de l'Església.

Mn. Narcís Puig Llonch, nascut el 25 d'abril de 1930, a Sabadell (Barcelona), era rector emèrit de la Parròquia de la Immaculada Concepció, de Vilanova i la Geltrú.

Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, tindran lloc dilluns, dia 7 de març, a les 9.30 h, a la Capella de la Residència sacerdotal Sant Josep Oriol, de Barcelona (carrer Joan Güell, 198-200).

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia del Senyor.

Biografia i ministeri

Mn. Narcís Puig Llonch va néixer a Sabadell, el dia 25 d'abril de 1930. Fill de Joan i Maria. Format al Seminari Conciliar de Barcelona, va ser ordenat sacerdot el 21 de setembre de 1957, a la Parròquia de Santa Eulàlia, d'Esparreguera.

Els seus primers nomenaments van ser: vicari el 1958, de la Parròquia de Sant Joan Baptista, de Vilassar de Mar, i el mes de juliol de 1962 vicari de la Parròquia de Santa Maria, de Badalona. L'any 1970 va ser nomenat Administrador parroquial de la Parròquia de Nostra Senyora de Montserrat, de Badalona.

El setembre de 1976 és nomenat adscrit amb facultats de vicari de la Parròquia de Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú i el 21 d'octubre de 1978 rector de la Parròquia de la Immaculada Concepció, de Vilanova i la Geltrú, on va exercir el seu ministeri fins el moment de la seva jubilació canònica, l'11 de juliol de 2006.

Després de la seva jubilació canònica i fins 2011 va prestar la seva col·laboració en diferents parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès.

Actualment residia a la residència sacerdotal Sant Josep Oriol, de Barcelona.

Mn. Àngel Galicia Asesio

Ha mort avui dimecres 6 d'abril de 2022, confortat amb els sacraments de l'Església, Mn. Àngel Galicia Asesio, nascut el 22 de setembre de 1929, a Fraga (Osca).

Les exèquies tindran lloc divendres 8 d'abril, a la Parròquia de Sant Salvador, de Fraga (Osca), d'on era originari.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia del Senyor.

Biografia i ministeri

Mn. Àngel Galicia Asesio va néixer a Fraga (Osca), el dia 22 de setembre de 1929. Fill de Salvador i Manuela. Religiós de l'orde dels Carmelites Descalços, va ser ordenat sacerdot el 26 d'abril de 1953, a Roma. Doctorat en Teologia per la Facultat Santa Teresa de Jesús (Roma) l'any 1955.

Després de l'oportú procés canònic, va deixar de ser religiós i, com a prevere, va ser admès a l'Arquebisbat de Barcelona *ad experimentum*, el 26 de gener de 1970; finalment va restar-hi incardinat el 18 de maig de 1973.

Els seus primers nomenaments van ser: adscrit amb facultats de vicari el 1974 de la Parròquia de Santa Madrona, de Barcelona, fins el 1983 que va marxar a Sena (Osca). Va tornar a Barcelona l'any 1987. Des d'aleshores, membre del SALUS (Servei últims sagraments). El 13 gener de 1989 va ser nomenat adscrit amb facultats de vicari de la Parròquia dels Sants Just i Pastor, de Sant Just Desvern. Va ser capellà de les Religioses de Sant Josep de Girona (Barcelona) des de 1988 fins 1990, any en què va ser nomenat capellà de les Germanetes dels ancians desemparats, de Sant Just Desvern.

El 15 de juny de 2004 passa a exercir el seu ministeri a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat continuant amb els nomenaments d'adscrit amb facultats de vicari de la parròquia dels Sants Just i Pastor, de Sant Just Desvern i com a capellà de les Germanetes dels ancians desemparats fins el moment de la seva jubilació canònica, el 12 de setembre de 2017.

INFORMACIONS

La Missa crismal, moment de comunió diocesana i presbiteral

La celebració de la Missa crismal, el 13 d'abril 2022, té molts matisos de significat, tots ells rellevants.

El nom ve de la benedicció dels sants olis: el del crisma, el dels malalts i el dels catecúmens. També és una jornada especial per als preveres, que renoven aquest dia les seves promeses sacerdotals.

La col·lecta d'aquesta missa té sempre una finalitat especial, per alguna necessitat particular; enguany ha estat pels damnificats d'Ucraïna a casa nostra: a través de Càritas diocesana ja s'ha començat a cobrir les necessitats bàsiques d'aliments i roba, a atendre projectes d'aprenentatge de la llengua i a donar solució a la demanda d'habitatge.

També és el dia en què s'aprofita per homenatjar aquells **preveres i diaques que celebren els seus 25, 50 o 60 anys d'ordenació**. Enguany, set preveres i un diaca, amb els quals s'ha elaborat un [breu vídeo testimonial que recull el camí sinodal recorregut en aquests anys](#).

Delegacions Diocesanes

[↶ TORNAR A L'INICI](#)

PASTORAL VOCACIONAL

Carta dels delegats sobre la 59a Jornada mundial de Pregària per les vocacions

Sant Feliu de Llobregat, 20-4-2022

Benvolguts/des,

Una salutació ben cordial de Mn. Manel Roig, Delegat de missions i Mn. Joan Pere Pulido, delegat de Pastoral vocacional.

El IV Diumenge de Pasqua, 8 de maig de 2022, diumenge del Bon Pastor, celebrem la 59a Jornada mundial de Pregària per les vocacions i la Jornada de les vocacions natives, amb el lema: “Deixa la teva petjada, sigues testimoni”.

Aquesta invitació ens recorda el que el papa Francesc va dir als joves en la Jornada mundial de la joventut a Cracòvia l’any 2016: que no tinguessin por de deixar la seva petjada en la vida d’aquells amb qui es troben. Tots som cridats a deixar en aquest món un testimoni de vida que parli de l’Amor.

I en aquesta Jornada, demanem al Senyor que no faltin en l’Església sacerdots, religiosos, persones consagrades i matrimonis cristians. També, que les vocacions nascudes en països de missió tinguin el necessari per formar-se i seguir creixent.

Us hem enviat per la valisa del Bisbat part del material de la Jornada. Més endavant us enviarem l’enllaç on trobareu aquest material i d’altre que podreu fer servir.

Gràcies per la vostra pregària. Que el Senyor ens concedeixi el fruit pasqual de generoses vocacions i, a tots, ens ajudi a ser protagonistes dels nostres propis passos, per tal d’oferir un rastre de llum, als qui esperen al marge del camí. Demanem-li que ens ajudi a deixar petjades que guïïn, que siguem testimonis.

Rebeu una salutació ben cordial,

*Joan-Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Delegat de Pastoral vocacional
Manuel Roig Cisteré, Pvre.
Delegat de missions*

ECUMENISME I RELACIONS INTERRELIGIOSES

Carta del delegat en relació al dejuni de dimecres de cendra, per la pau

Sant Feliu de Llobregat, 1-3-2022

Benvolguts i benvolgudes,

“Tinc un gran dolor en el cor per l'em-
pitjorament de la situació a Ucraïna”

Així començava la crida que ens ha
adreçat el papa Francesc a tots, creients
i no creients. Una crida, des de la ferida,
nascuda des del més profund de les en-
tranyes i que ha arribat a fer-se ressò i
veu arreu del món.

Des de la humilitat més pregona, la
Delegació d'ecumenisme i relacions in-
terreligioses del Bisbat de Sant Feliu de
Llobregat, vol fer un breu recordatori del
que, el Papa Francesc, ens ha convidat
amb urgència pel dia 2 de març, dimecres
de cendra: un dia de dejuni per a tots i
que pels creients, a més, s'intensifiqui la
pregària en aquests moments tan delicats
per la situació entre Rússia i Ucraïna.

El missatge del Sant Pare per aques-
ta Quaresma, que fa poc ens ha arribat,
com també la carta encíclica *Fratelli tutti*,
ens endinsa i ens encoratja en aquesta
necessitat de bastir la fraternitat humana
en la qual Déu, “Pare de tots... ens vol
germans i no enemics”.

Esperem que amb els germans de les al-
tres confessions cristianes estiguem units,

des de la pregària i el treball conjunt.

Acabem aquesta nota amb la invocació
final que fa el Papa: “Que la Reina de la pau
preservi el món de la bogeria de la guerra.”

Que tingueu una santa Quaresma.

Mn. Xavier Artigas, DP
Delegat d'Ecumenisme

PASTORAL SACRAMENTAL I LITÚRGIA

Carta del delegat

Sant Feliu de Llobregat, 25-2-202

Benvolguts,

En la darrera trobada de preveres us vaig comunicar que la revisió era iniciar la Quaresma amb la nova edició del missal. Així es va acordar a la reunió de la Comissió interdiocesana de litúrgia de la tarraconense, tot confiant que arribaria l'aprovació definitiva de la Congregació pel culte diví. Com veieu no ha estat així i ens sap greu. Seguim, doncs, a l'espera d'aquesta pronunciament.

Per altra banda, us faig arribar una intenció per a incorporar –si ho creieu oportú– en la pregària dels fidels de la Missa del proper 27 de febrer, que ens han enviat des de “Missa Dominical”:

PREGÀRIA D'ULTIMA HORA:

EUROPA DE L'EST

Des de Missa Dominical us oferim una pregària d'última hora per al proper diumenge 27 de febrer (Diumenge 8 de durant l'any / C), en aquest cas amb motiu del conflicte entre Rússia i Ucraïna.

Aquesta intenció s'afegiria en el formulari del full per a la celebració com a pregària número 4, i les que apareixen en els números 4, 5, 6 passen a ser els números 5, 6 i 7.

Recordem que al web del Centre de Pastoral Litúrgica (www.cpl.es) trobareu aquests textos, amb el formulari del full per a la celebració modificat, tant en català com en castellà.

4. Pels països que viuen tensions i conflictes, especialment a l'Europa de l'Est. PREGUEM:

4. Por los países que viven tensiones y conflictos, especialmente en la Europa del Este. OREMOS:

Esperem que us sigui útil. Si ho considereu adient, en podeu fer difusió als vostres contactes.

Atentament us saluda,

Vicenç Guinot Gómez, Pvre.
Delegat de Pastoral sacramental
i litúrgia.

Documents

[↶](#) TORNAR A L'INICI

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Per ells, per tants

(Article dels tres ecònoms de la PEB coincidint amb la campanya de la declaració de l'IRPF, publicat al Full Dominical extra 24-4-2022)

Un any més, ha començat la campanya de la declaració de l'IRPF. Un cop més, tenim l'oportunitat de marcar la casella a favor de l'Església Catòlica a la nostra declaració de la renda. Amb aquest gest contribuïrem a la tasca de l'Església que realitza en benefici d'accions socials i d'ajut a persones necessitades, com el Tino, l'Erika, la Rosa, la María, l'Álvaro, la Blanca o el Guillermo, que han rebut l'ajuda de l'Església, gràcies a la qual han pogut sortir d'una situació difícil. Som Església i aquesta és la nostra missió.

Ja fa gairebé dos anys des de l'inici de la pandèmia i l'Església segueix posant al servei de tothom els seus recursos, incloent el recurs més important que té: les persones que en formen part, com tu, com nosaltres, com milers de famílies, joves, ancians, mossens, religiosos i religioses.

Estem vivint uns temps difícils amb els efectes de la pandèmia de la Covid-19 i recentment amb l'esclat de la guerra a Ucraïna, i això ens fa prendre consciència una vegada més de la necessària i valuosa missió de l'Església. Per exemple, veiem les constants accions de Càritas per

arribar a les persones més necessitades.

Amb aquest escrit ens dirigim a tots els contribuents que aquest any presentareu la declaració de la renda, especialment aquells que la fareu per primer cop, per demanar-vos que no oblideu aquesta missió de l'Església i que també hi participeu, com?: marcant la X. La vostra ajuda és essencial.

El sistema tributari vigent, que s'ha adoptat a Espanya des de l'any 2007, respecta la voluntat del contribuent a l'hora de marcar la X. Permet marcar la casella de l'Església sense excloure de poder marcar també, alhora, la casella a favor d'altres finalitats socials.

Milions de persones van marcar la X a favor de l'Església en el darrer exercici i, amb això, han permès que haguem pogut ajudar més de 4 milions de persones que ho necessitaven. Per seguir ajudant els altres, per la dignitat de tots i totes: moltes gràcies per tants i per tant.

Carles Segarra Torné, ecònom de l'Arquebisbat de Barcelona
Francesc Ortiz García, ecònom del Bisbat de Terrassa
Mn. Rafael Galofré Casas, DP, ecònom del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Crònica de la XLIII Trobada de Santuaris de Catalunya i les Illes a Menorca

Ciutadella, 18 de març de 2022

La XLIII Trobada de Santuaris de Catalunya i les Illes s'ha celebrat a l'Illa de Menorca, del 16 al 18 de març. En aquestes jornades es visità el santuari urbà de Maria Auxiliadora, portat pastoralment per la comunitat salesiana. Anàrem pujant la muntanya del Toro fins el santuari de la Mare de Déu, Patrona de l'Illa del que avui en tenen cura la comunitat de les Filles de la Sagrada Família, Ordre d'adoradores perpètuas fundades per la Madre María Jesús Morales Rúa el 21 de Novembre de 2011 a Barranquilla, Colòmbia, i un grup de voluntaris laics. Al darrer dia vàrem visitar el santuari de la Mare de Déu de Gràcia patrona de Maó que depèn de la parròquia de la Concepció.

L'allotjament dels participants fou a l'Hotel "El Claustre de Ciutadella" que forma part de l'antic Seminari, i en el mateix Seminari. Hi hagué una trentena de participants. En el material que se'ns lliurà des del Secretariat s'incloué un escrit de Mn. Ramon Rossell, rector del Santuari de Meritxell, a Andorra, que per raons de salut no va poder participar activament, com sempre, a la Trobada.

Tota la Trobada fou coordina pels Srs.

Toni Mercadal i Jordi Pérez, pel P. Emili Marcos i la Sra. Catalina Bonaventura, membres del Secretariat de Menorca i per la Sra. Lourdes Grau del santuari de Montserrat.

Dimecres, 16 de març

Al migdia, s'inicià la Trobada a la catedral de Ciutadella amb la pregària de Sexta a la capella del Santíssim, i a continuació Mn. Josep Manguan, rector de la catedral, ens acollí fent-nos una visita a la catedral amb una prèvia exposició fonamental a partir dels diferents elements globals del lloc: volums, llum, sons, colors, i moviments, que poden ajudar a explicar la catedral d'una manera holística, facilitant la comprensió bàsica als no iniciats en la fe i més aprofundida als fidels. Ens obsequià amb una guia de la catedral en la línia de la seva magistral exposició.

El lema de la Trobada ha estat: Sinodalitat i santuaris, *Comunió en la fe, participació fraterna i missió en la caritat*. Per via telemàtica, des de la Casa de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, inaugurà la Trobada Mons. Agustí Cortés, bisbe President del Secretariat Interdiocesà de Santuaris de Catalunya i les Illes, de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Després d'un intercanvi de salutacions entre el bisbe Agustí i Mn. Gerard Villalonga, Administrador diocesà de Menorca, Mn. Gerard mateix dictà la conferència inaugural sota el títol "Sinodalitat entre els Santuaris", concentrant la reflexió teòrica en els textos canònics que sintetitzen la raó i finalitat pastoral dels santuaris, insistint en la necessitat de la formació pastoral dels col·laboradors de santuaris i suggerint les possibilitats i els reptes que cal afrontar segons les possibilitats de cada lloc de peregrinació, posant com

exemple, entre altres, el procés del canvi pastoral en el santuari del Toro. Després d'un breu col·loqui es procedí a la primera sessió del treball de grup que s'anomenà: "Fer Sínode". En aquesta trobada es prioritzà el treball sinodal entre els representats dels santuaris en vistes a reflexionar sobre la situació humana i espiritual d'aquests llocs de pelegrinatge i la possibilitat de conjunt que tenim en l'evangelització a Catalunya, les Illes i Andorra.

El treball de grup el lideraren la Sra. Àngels Arrabal, secretària del Consell pastoral diocesà de l'Arxidiòcesi de Barcelona i la Dra. Sílvia Aulet, professora de la UdG amb l'especialitat de Turisme religiós. Totes dues són persones compromeses en l'àmbit dels santuaris de les seves respectives diòcesis.

Acabat, amb una nombrosa representació de la comunitat local del Santuari de Maria Auxiliadora de Ciutadella, es celebren les vespres i la missa del dia que presidí el P. Emili Marcos, rector d'aquest Santuari.

Dijous 17 de març

Un cop celebrada la pregària de laudes, ens dirigírem al Santuari de la Mare de Déu del Toro, patrona de Menorca. Pel camí visitàrem Sa Naveta dels Tudons, prototipus de la naveta funerària d'inhumació col·lectiva dins el bronze, i aquí a Menorca dintre de la cultura talaiòtica un emplaçament funerari en forma de nau invertida, amb testimonis d'enterraments durant les edats del bronze i del ferro.

Arribats al Santuari ens acolli, amb una conferència sobre la imatge de la Mare de Déu del Toro i el seu santuari, el Sr. Víctor Pons, autor de l'estudi d'investigació històrica i científica sobre aquesta talla de la Mare de Déu. Aquest estudi i anàlisi li va

servir com a tesina final del màster que confirmà que la imatge de la Mare de Déu és de les més antigues de "Ses Illes" (s. XIII).

Tot seguit, el rector del santuari, Mn. Gerard, presidí l'Eucaristia. Hi assistiren la comunitat femenina de la Filles de la Sagrada Família i el Cor d'Amics del Santuari del Toro, dirigits i acompanyats per la Sra. Lina Mascaró, que donaren un to solemne i alhora popular a la celebració que acabà amb els cants de la Salve Regina i el de la "Moreneta menorquina".

Després del dinar tinguérem la segona sessió del treball de grup i, acabat, anàrem a l'ermita de Nostra Senyora de Fàtima per celebrar la pregària de Vespres. Visitàrem també les instal·lacions de la Finca Santa Catalina especialitzada en la fabricació artesanal de formatges i embotits.

Després de sopar es feu un passeig tranquil pel centre de Ciutadella i el seu port.

Divendres, 18 de març

Acabàrem el treball de grup amb aquestes propostes:

- Formació específica pels col·laboradors pastorals dels santuaris.
- Visualització de les tasques socials recolzades o promogudes pels santuaris.
- Comunicació més efectiva entre els santuaris.
- Presència pastoral més efectiva a través dels mitjans de comunicació.
- Potenciar els santuaris com espais diocesans catequètics i missioners.

Vam visitar el poblat talaiòtic de Trepuçó, un dels més grans de Menorca. La funcionalitat d'aquest recinte era la d'un espai religiós i de culte.

Continuàrem l'itinerari previst fins arribar al Santuari de la Mare de Déu de Gràcia, patrona de Maó, on se celebrà l'Eucaristia de cloenda de la trobada presidida pel P. Joan M. Mayol, monjo de Montserrat i Director del Secretariat interdiocesà de santuaris i de turisme de la Tarraconense. Van concelebrar amb els preveres participants a la trobada, Mn. Joan Miquel Sastre Preto, rector d'aquest santuari i Mn. Guillem Pons, adscrit a la parròquia de la Concepció.

Van acompanyar els cants amb guitarres la Sra. Catalina Bonaventura i en Jordi Pérez, que col·laborà estretament en la bona marxa de l'organització. Cal destacar l'assistència del president de la Confraria de la Mare de Déu, el Sr. Antonio Fernando Villalonga i un bon nombre de fidels.

En Toni Mercadal ens acollí pastoralment en el santuari de Gràcia del qual n'és un actiu servidor. Es van cantar els goigs a la Mare de Déu de Gràcia i es visità la santa Imatge en el seu cambril. Un dinar de germanor que celebra el 62 aniversari de naixement de Mn. Joan Josep Roca, Delegat de santuaris del bisbat de Tortosa, posà fi a la Trobada desitjant continuar durant l'any un cert seguiment dels temes tractats formant grups de treball en cada diòcesi.

Ha mort Mons. Francesc Pardo Artigas, bisbe de Girona

El bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo i Artigas, ha mort aquest dijous, dia 31 de març, a l'edat de 75 anys. La missa exequial tindrà lloc aquest proper dilluns, dia 4 d'abril, a dos quarts de dotze del matí, a la Catedral de Girona.

Nascut a Torrelles de Foix, el dia 26 de juny de 1946, va rebre l'orde del presbi-

terat a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès l'any 1973, parròquia de la qual va ser coadjutor fins a l'any 1980, juntament amb la parròquia de la Santíssima Trinitat de la mateixa localitat, a l'arxidiòcesi de Barcelona.

El 1980 va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Sadurn d'Anoia, on va fundar una cooperativa que va edificar setanta habitatges socials. El mateix any va ser nomenat arxiprest de l'Anoia. Entre 1982 i 1986 va ser el consiliari diocesà del Moviment Familiar Rural i dels Joves Rurals JARC.

Mons. Pardo va participar en el Concili Provincial Tarraconense com a membre de la comissió diocesana per a la preparació, a Barcelona, i també com a membre d'una ponència. Entre 1993 i 2006 va exercir el càrrec de director del Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis de Catalunya.

Per altra banda, la tasca com a rector de parròquia va continuar entre 1993 i 1996 a Monistrol d'Anoia i entre 1997 i 2004 a la parròquia de Sant Esteve de Granollers. Els darrers càrrecs que va ocupar a l'arxidiòcesi de Barcelona van ser els d'arxiprest de Granollers, entre 1999 i 2004, i el de vicari episcopal del Vallès Oriental, entre 2001 i 2004.

L'any 2004, amb la creació de la diòcesi de Terrassa, va ser nomenat Vicari general de pastoral i Delegat episcopal per a l'economia. A més, va ser membre del Consell presbiteral, del Consell pastoral diocesà, del Consell per als afers econòmics i del Col·legi de consultors.

El dia 16 de juliol de 2008, Francesc Pardo rebia el nomenament del papa Benet XVI com a bisbe de la diòcesi de Girona, i rebé l'ordenació episcopal el dia 19 d'octubre d'aquell mateix any a la Catedral de Girona.

Mons. Pardo va ser responsable de la pastoral de joventut de la Conferència Episcopal Tarraconense entre 2008 i 2018, d'Apostolat seglar entre 2008 i 2011 i de la Pastoral obrera entre 2009 i 2011. Actualment, era el bisbe delegat del Secretariat interdiocesà de conservació i promoció de l'Art sagrat i el coordinador de les reunions interdiocesanes de delegats i responsables d'economia de la CET i, en el marc de la Conferència Episcopal Espanyola, formava part del Consell d'economia i de la Comissió episcopal per a la Pastoral social i la promoció humana.

L'any passat, en complir els 75 anys d'edat, el bisbe Francesc va presentar, com és preceptiu, la seva renúncia al càrrec.

Reposi en la pau de Crist.

El Col·legi de consultors elegeix Mn. Lluís Suñer com a administrador diocesà de Girona

D'acord amb el Codi de Dret Canònic, i atesa la situació de seu vacant, divendres 1 d'abril al migdia s'ha reunit el Col·legi de consultors per elegir un Administrador diocesà que regeixi interinament la diòcesi de Girona. Ha resultat elegit Mn. Lluís Suñer i Roca, fins ara Vicari general.

Mons. Francesc Conesa i Ferrer, nou bisbe president del Secretariat interdiocesà de catequesi

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), reunits a Madrid amb motiu de l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), han designat Mons. Francesc Conesa i Ferrer, bisbe de Solsona, com a nou bisbe president del Secretariat interdiocesà de ca-

tequesi de Catalunya i les Illes Balears. Mons. Conesa substitueix en el càrrec a Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, que va traspasar el dissabte dia 12 de febrer de 2022.

Mons. Conesa és doctor en Filosofia i Teologia. Entre 1992 i 2016 va ser professor al Seminari Diocesà d'Oriola-Alacant. Des de 1994 va col·laborar com a professor associat de Teologia fonamental i dogmàtica a la Universitat de Navarra. També ha format part de la Càtedra Arquebisbe Loazes de la Universitat d'Alacant. Durant els seus anys a la diòcesi d'Oriola-Alacant va continuar la seva formació amb lectures, recerques i publicacions, centrades en la Filosofia de la religió, la Teologia fonamental, la relació entre fe i raó, el problema del mal, la Teologia de les religions, la descreença contemporània i el Misteri d'Elx.

El 27 d'octubre de 2016, el papa Francesc el va nomenar bisbe titular de la diòcesi de Menorca i el 7 de gener de 2017 va ser consagrat i va prendre possessió de la diòcesi a la catedral de Ciutadella. A la CEE és membre de la Comissió episcopal de Doctrina de la Fe des de març de 2017 i recentment ha estat elegit president de la subcomissió de relacions interconfessionals i diàleg interreligiós. El 3 de gener de 2022, el papa Francesc el va nomenar bisbe titular de la diòcesi de Solsona. Mons. Conesa va iniciar el ministeri episcopal de la diòcesi solsonina el passat dia 12 de març de 2022.

El Secretariat interdiocesà de catequesi de Catalunya (SIC) fou constituït per la Conferència Episcopal Tarraconense *ad experimentum* el 3 de juny de 1971 i definitivament el 20 de juliol de 1973. Des de la seva creació hi han participat també les

diòcesis de les Illes Balears. Amb aquest organisme els bisbes de la CET volen aconseguir una major comunió interdiocesana i una acció pastoral més coordinada, en unió d'esforços amb els de les Illes Balears, en el camp de la catequesi.

Així, doncs, el SIC és un organisme instituit com a estructura interdiocesana per a col·laborar amb els bisbes en el compliment dels seus deures en el camp de la catequesi i proporcionar ajut eficaç a les diòcesis en matèria de catequesi, a tenor del cànon 775.3 del CIC (cf. DGC 269).

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota doctrinal sobre la objecci3n de consciencia: «Para la libertad nos ha liberado Cristo»

Esta nota doctrinal fue aprobada por los obispos miembros de la Comisi3n Episcopal para la Doctrina de la Fe en su reuni3n CCLVI de 1 de febrero de 2022 y la Comisi3n Permanente de la CEE autoriz3 su publicaci3n en su CCLVIII reuni3n de los d3as 8-9 de marzo de 2022.

[En este enlace se puede consultar el documento completo en castellano.](#)

[En aquest enllaç es pot consultar el document complet en català.](#)

Reuni3n 258a de la Comissi3n Permanent de la CEE

La Comissi3n permanent de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va celebrar la seva 258a reuni3n els dies 8 i 9 de març a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) de Madrid. De Catalunya hi assistiren el President el Cardenal Joan Josep Omella, l'Arquebisbe de Tarragona Mons. Joan Planellas, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives i el bisbe de Tortosa Mons. Enric Benavent.

Van poder reflexionar i tractar els temes següents:

- Esborrany de document amb el

tema “Persona, família i bé comú”.

- Estudi d’una Nota doctrinal sobre l’objecció de consciència.
- Proposta d’elaboració d’un document sobre la ponència de la corresponsabilitat envers el sosteniment de l’Església.
- Servei d’ajuda i orientació per a les oficines diocesanes o provincials de denúncies d’abusos de menors.
- Presentació de l’esbory del Directori sobre els ministeris laicals de lector, acòlit i catequista.
- Actualització de les Normes bàsiques de formació dels Diaques permanents.

A més, els bisbes membres de la Comissió Permanent van rebre informació sobre el Catecisme d’adults, el primer anunci i el Ministeri del catequista; sobre els treballs de l’equip sinodal de la CEE, i sobre l’estat actual d’Abside (TRECE i COPE).

També es va aprovar el temari de la propera Assemblea Plenària que tindrà lloc del 25 al 30 d’abril. Com és habitual, hi hagueren altres qüestions de seguiment i econòmics, a més del capítol de nomenaments.

Comunicación del Departamento de Migraciones, con motivo de la emergencia por la guerra de Ucrania

Madrid, 21-3-2022

Querido hermano:

Con motivo de la crisis humanitaria desatada por la guerra en Ucrania, desde el Departamento de Migraciones de la CEE queremos promover una solidaridad ordenada y eficaz que ponga en el

centro las necesidades de las personas desplazadas y contribuya a consolidar una cultura y red de acogida. Para ello ya emitimos una nota invitando a canalizar y establecer en cada diócesis un cauce de coordinación.

Sabemos que en muchas ya ha comenzado esta coordinación diocesana intraeclesial (Caritas, delegados, parroquias, comunidades ucranianas, vida consagrada, otras entidades...) así como con administraciones públicas y la sociedad civil.

El Departamento de Migraciones, Caritas Española, y otras 17 entidades civiles o religiosas, están participando en reuniones con el Ministerio de Inclusión, Seguridad Social y Migraciones de España. Fruto de estos encuentros y en pro de una colaboración desde la subsidiariedad y la mayor eficacia, mantenemos una comunicación fluida que responda a las necesidades tanto de las personas que acogemos como de las entidades acogedoras.

Tras la experiencia de estas semanas y el escenario de llegadas de desplazados previsto, (sobretudo madres con hijos), el Ministerio pide a la CEE información sobre inmuebles que las diócesis pudieran poner a disposición del Ministerio para una acogida de carácter temporal, en condiciones a estipular entre las entidades concernidas.

Por ello, os pido con carácter de urgencia que antes del 25 de marzo remitáis desde vuestras diócesis al Departamento de Migraciones los siguientes datos:

- Listado de espacios colectivos propiedad de la diócesis o de la vida consagrada donde ya se están acogiendo desplazados ucranianos. (Nombre, dirección, titularidad, y número de plazas).

- Listado de espacios colectivos propiedad de la diócesis o de la vida consagrada, bien comunicados y con capacidad para una primera acogida de entre 40-60 personas, que se pudieran ceder temporalmente al Ministerio. (Nombre, dirección, titularidad, número de plazas, teléfono de contacto). La gestión ordinaria la pueden realizar las entidades que están dentro del Sistema Estatal de Acogida, con contratos y cubriendo los gastos que de ello se deriven.

Para el envío de datos:

migraciones@conferenciaepiscopal.es

Gracias por el trabajo de cada diócesis en la acogida, protección, promoción e integración de las personas migradas, refugiadas o desplazadas.

Fraternalmente,

D. José Cobo Cano,
obispo auxiliar de Madrid
Responsable del Departamento
de Migraciones

Carta a los Obispos de la Conferencia Episcopal Española sobre las recomendaciones del COVID

Madrid, 20-4-2022

A todos los Cardenales, Arzobispos, Obispos y Administradores, miembros de la Conferencia Episcopal Española

Eminencia/ Excelencia/ Ilmo. Sr.

Con motivo de la publicación en el Boletín Oficial del Estado del Real Decreto 286/2022, de 19 de abril, por el que se modifica la obligatoriedad del uso de mascarillas durante la situación de crisis

sanitaria ocasionada por la COVID-19, algunas Diócesis han preguntado qué criterio seguir en las celebraciones litúrgicas.

Consultada la Comisión Ejecutiva de la Conferencia Episcopal Española, ésta ha decidido acoger la norma establecida en el citado Real Decreto y no ofrecer una normativa propia.

No obstante, cabe subrayar la llamada a la prudencia y el sentido común en la recomendación del uso de mascarillas cuando las circunstancias lo pudieran requerir por aglomeración de fieles y el necesario cuidado de quienes estén en situación de mayor riesgo ante el COVID-19.

También conviene recordar que en el Real Decreto se recomienda que sigan usando mascarilla «las personas con una mayor vulnerabilidad», en «cualquier situación en la que se tenga contacto prolongado con personas a distancia menor de 1,5 metros» y que haya «un uso responsable» en «espacios cerrados de uso público en los que las personas transitan o permanecen un tiempo prolongado».

Además, se espera que más adelante las Comunidades Autónomas publiquen sus respectivas normativas de aplicación en su ámbito de competencia a las que cada diócesis deberá estar atenta.

Al tiempo que le comunico estas recomendaciones ante la nueva normativa COVID-19, aprovecho para desearle una feliz Pascua de Resurrección del Señor.

Luis J. Argüello_
Obispo Auxiliar de Valladolid
Secretario General de la Conferencia
Episcopal Española

Nota final de la 119a Assemblea Plenària de la CEE

L'Assemblea va començar dilluns 25 d'abril 2022, a les 10.00 h, amb l'Eucaristia. Seguidament, cap a les 11.00 h, va tenir lloc la sessió inaugural amb el discurs del president de la Conferència Episcopal Espanyola i arquebisbe de Barcelona, cardenal Joan Josep Omella. A continuació va intervenir el nunci apostòlic a Espanya, Mons. Bernardito C. Auza.

La invasió d'Ucraïna i el repte de l'acollida als refugiats era un dels primers temes que portava el president de la CEE al seu discurs inaugural, que va articular al voltant de tres blocs: el context en el qual vivim, l'Església Catòlica a Espanya i la missió evangelitzadora com a raó de ser.

Tant en les paraules del president de la CEE com en la salutació del Nunci, hi va haver l'agraïment a Càritas, que celebra aquest any el 75è aniversari. Mons. Bernardito C. Auza va anticipar que per a "marcar aquesta efemèride d'una manera especial", el Sant Pare rebrà la Junta Directiva de Càritas Espanyola en audiència.

Han participat per primera vegada en la Plenària els bisbes d'Eivissa i Còria-Càceres, Mons. Vicente Ribas Prats i Mons. Jesús Pulido. I els bisbes auxiliars de Toledo i Canàries, Mons. Francisco César García Magán i Mons. Cristóbal Déniz Hernández. S'han incorporat, respectivament, a la Comissió episcopal per a la Pastoral social i Promoció humana; la Comissió episcopal per a la Doctrina de la Fe; el Consell episcopal per als Assumptes jurídics; i la Comissió episcopal per a les Comunicacions socials.

Com és habitual, a la sessió inaugural es va tenir un record especial per als

bisbes morts des de l'última Plenària. A més, dimecres al matí, després de conèixer la notícia de la mort de l'arquebisbe emèrit de Sevilla, cardenal Carlos Amigo, els bisbes van celebrar la Santa Missa per l'etern descans de la seva ànima.

Celebració de l'assemblea final del Sínode

Mons. Vicente Jiménez Zamora, arquebisbe emèrit de Saragossa i responsable de la Comissió per al Sínode a la CEE, ha presentat a la Plenària el treball realitzat fins ara per la Comissió, així com el resultat de l'informe sobre la participació en les assemblees sinodals de les diòcesis i de les congregacions religioses. També ha presentat una proposta per a la celebració de l'Assemblea sinodal que clausurarà la fase espanyola del Sínode dels bisbes sobre la sinodalitat. Aquest sínode començarà al setembre una fase continental per a culminar, l'octubre de 2023, amb una reunió sinodal a Roma.

El plantejament de l'Assemblea final, que ha estat aprovat pels bisbes, preveu la participació de 600 persones en aquesta Assemblea que tindrà lloc l'11 de juny a la Fundació Pau VI de Madrid. Hi participaran de totes les diòcesis, amb una representació en funció de la població fent visible, alhora, la realitat eclesial local. A la trobada es presentarà la síntesi elaborada per la Comissió per al Sínode de la CEE de totes les aportacions rebudes. Aquesta síntesi serà enviada a la Secretaria per al Sínode a Roma, juntament amb totes les aportacions rebudes.

Protecció de menors

Els bisbes espanyols han donat suport per unanimitat al treball realitzat els últims mesos a les oficines diocesanes

de protecció de menors i la firma amb Cremades & Calvo-Sotelo perquè aquest despatx d'advocats realitzi una auditoria independent sobre els informes i investigacions sobre els casos d'abusos a menors al si de l'Església espanyola.

Setmana del Matrimoni

La Subcomissió episcopal de Família i Vida ha explicat el resultat de la Setmana del Matrimoni que s'ha celebrat per primera vegada, el passat mes de febrer. Ha estat una setmana per a valorar l'especificitat del matrimoni cristià i les diòcesis han pogut celebrar aquesta setmana amb diversos actes. Alhora, ha tingut lloc una campanya de comunicació, fonamentalment de caràcter digital amb el lema "Matrimoni és més" (matrimoniosesmas.org).

"L'Església desitja presentar la bellesa del matrimoni, de la unió fidel i definitiva entre un home i una dona oberts a la vida. Que l'Església celebri el matrimoni és una autèntica profecia per al món", assenyalava el president de la CEE al discurs d'obertura. També recordava que "un bon model social que cerqui el bé de l'ésser humà ha de tenir com a prioritat la família".

El president de la Subcomissió, Mons. José Mazuelos, va informar sobre la participació de les diòcesis espanyoles en la trobada mundial de les famílies a Roma que tindrà lloc el proper mes de juny.

Informació sobre la situació actual dels refugiats ucraïnesos

El departament de Migracions de la Comissió episcopal per a la Pastoral social i Promoció humana ha presentat informació sobre l'acollida als refugiats ucraïnesos que s'està realitzant a nombroses

diòcesis espanyoles. Mons. José Cobo, bisbe responsable, juntament amb el P. Xabier Gómez, director del departament a la CEE van informar sobre el treball realitzat, subsidiari al de les administracions públiques, per acollir i protegir les persones arribades des d'Ucraïna.

Moltes diòcesis han posat a disposició de les autoritats públiques edificis i locals per aquesta primera acollida que pretén oferir allotjament, ajuda en les gestions amb les administracions públiques i amb l'idioma i integració dels menors en l'àmbit escolar.

Els bisbes han compartit les experiències a les seves diòcesis que ha permès d'una banda actuar en conjunt amb les administracions públiques i, alhora, des de la mirada cristiana, reconèixer l'aportació que aquests refugiats ucraïnesos ofereixen a la vida cristiana de les comunitats en les quals són acollits.

Consell d'estudis i projectes de la CEE

Els bisbes han aprovat *ad experimentum* el funcionament del nou Consell d'estudis i projectes de la CEE i han escollit Mons. José María Gil Tamayo per a posar-lo en marxa. Incloure aquest nou òrgan a l'organigrama de la CEE era una de les novetats de la ponència sobre la Reforma de la Conferència Episcopal que va aprovar la Plenària a la seva reunió de novembre de 2018. També s'inclou al Pla d'Acció de les Orientacions pastorals, "Fidels a l'enviament missioner", aprovat l'abril de 2021.

Document sobre la corresponsabilitat en el sosteniment de l'Església

El responsable del Secretariat per al sosteniment de l'Església, Mons. Joseba

Segura, ha presentat la informació general sobre la campanya d'aquest any, la creació de comissions de sosteniment a les diòcesis i s'ha abordat la redacció d'un document en relació al sosteniment. És una crida a la implicació de tots els membres de l'Església en el seu bon sosteniment en qualsevol de les seves formes. Els bisbes han realitzat algunes aportacions que poden enriquir el text i està previst que passi a la propera Plenària.

Informació de la Subcomissió episcopal per a la Joventut sobre la Peregrinació europea de Joves 2022 i sobre la Jornada mundial de la Joventut 2023.

La Subcomissió episcopal per a la Joventut ha informat sobre diversos aspectes de la Peregrinació europea de Joves (PEJ), que se celebrarà a Santiago de Compostel·la del 3 al 7 d'agost de 2022. Està prevista la participació d'entre 12.000 i 15.000 joves de tot Espanya i d'alguns països d'Europa. Més de 500 voluntaris de les diòcesis gallegues ja es preparen per a rebre'ls.

El procés d'inscripció es va obrir el 7 d'abril a través d'una plataforma digital. Ja s'hi ha inscrit 2.700 joves de diverses realitats.

També ha informat sobre la Jornada mundial de la Joventut, que tindrà lloc a Lisboa, de l'1 al 6 d'agost de 2023.

Eleccions

Durant l'Assemblea Plenària, els bisbes han escollit diversos càrrecs.

- President de la Comissió episcopal per a l'Evangelització, Catequesi i Catecumenat: Mons. José Rico.
- President de la Subcomissió episcopal per a les Relacions interconfessionals: Mons. Francesc Conesa.

- Bisbe delegat de la CEE per a la COMECE: Mons. Juan Antonio Martínez Camino.
- Bisbe substitut del delegat a la COMECE: Mons. Alfonso Carrasco.
- Gran Cancellier de la Universitat Pontifícia de Salamanca: Mons. José Luis Retana.
- Vice Gran Cancellier de la UPSA: Mons. Jesús Pulido.
- President del Consell d'estudis i projectes: Mons. José María Gil Tamayo.
- Membre del Consell d'assumptes econòmics: Mons. Sebastián Chico.

Altres temes de l'ordre del dia

Com és habitual a l'Assemblea Plenària del mes d'abril, els bisbes han aprovat les intencions de la Conferència Episcopal Espanyola de l'any 2023 per a l'Apostolat de l'oració. També s'ha informat sobre diversos temes de seguiment ordinari i econòmics.

La situació actual de la Universitat pontifícia de Salamanca; del Pontifici Col·legi Espanyol de Sant Josep, a Roma; de Càritas Espanyola; i d'ÀBSIDE (TRECE i COPE), han centrat el capítol d'informacions.

La Plenària ha aprovat la traducció dels Rituals litúrgics a l'esquerra; les traduccions en llengua gallega dels Rituals del Sagrament de la Penitència i de la Unció dels Malalts; i les traduccions del Ritual d'Institució del ministeri laical de catequista a l'espanyol i a les llengües cooficials català, esquerra i galleg.

SANTA SEU

Motu Proprio «Competentias Quasdam Decernere» del papa Francisco

Roma, 11-02-2022

Asignar algunas competencias, sobre disposiciones del código destinadas a garantizar la unidad de la disciplina de la Iglesia universal, a la potestad ejecutiva de las Iglesias y de las instituciones eclesiales locales, corresponde a la dinámica eclesial de la comunión y valoriza la proximidad. Una saludable descentralización no puede sino favorecer esta dinámica, sin menoscabo de la dimensión jerárquica.

Por lo tanto, teniendo presente la cultura eclesial y la mentalidad jurídica propia de cada Código, consideré conveniente introducir algunos cambios a la normativa hasta ahora vigente sobre algunas materias específicas, atribuyendo las respectivas competencias. Se entiende favorecer, sobre todo, el sentido de la colegialidad y la responsabilidad pastoral de los obispos, diocesanos/eparquiales, o reunidos en Conferencias episcopales o según las Estructuras jerárquicas orientales, así como de los Superiores mayores, y además secundar los principios de racionalidad, eficacia y eficiencia.

La universalidad compartida y plural de la Iglesia, que abarca las diferencias sin homogeneizarlas, se refleja aún más en

estos cambios normativos, con la garantía, en lo que se refiere a la unidad, del ministerio del Obispo de Roma. Al mismo tiempo se amina a una acción pastoral de gobierno de la autoridad local más eficaz y rápida, facilitada también por su cercanía a las personas y a las situaciones que lo requieran.

Por ello, he considerado oportuno establecer lo siguiente:

Art. 1

El c. 237 §2 CIC que trata sobre la erección de un seminario interdiocesano y sus propios estatutos sustituye el término aprobación con el término confirmación, quedando formulado así:

§2. No se debe erigir un seminario interdiocesano sin que la Conferencia Episcopal, cuando se trate de un seminario para todo su territorio, o, en caso contrario, los Obispos interesados hayan obtenido antes la confirmación de la Sede Apostólica, tanto de la erección del mismo seminario como de sus estatutos.

Art. 2

El c. 242 §1 CIC que trata sobre el Plan de formación sacerdotal establecida por la Conferencia Episcopal sustituye el término aprobada con el término confirmada, quedando formulado así:

§ 1. En cada nación ha de haber un Plan de formación sacerdotal, que establecerá la Conferencia Episcopal, teniendo en cuenta las normas dadas por la autoridad suprema de la Iglesia, y que ha de ser confirmada por la Santa Sede; y debe adaptarse a las nuevas circunstancias, igualmente con la confirmación de la Santa Sede; en este Plan se establecerán los principios y normas generales, acomodados a las necesidades pastorales de cada región o provincia.

Art. 3

El texto del c. 265 CIC que trata sobre el instituto de la incardinación agrega a las estructuras aptas a incardinar clérigos también aquellas Asociaciones públicas clericales que hayan obtenido de la Sede Apostólica tal facultad, armonizándose de este modo con el c. 357 § 1 CCEO, quedando formulado así:

Es necesario que todo clérigo esté incardinado en una Iglesia particular o en una prelatura personal, o en un instituto de vida consagrada o en una sociedad que goce de esta facultad, o también en una asociación pública clerical que haya obtenido de la Sede Apostólica tal facultad, de modo que de ninguna manera se admitan los clérigos acéfalos o vagos.

Art. 4

El c. 604 CIC que trata sobre el orden de las vírgenes y su derecho a asociarse incluye un nuevo párrafo formulado así: § 3. La admisión y erección de tales asociaciones a nivel diocesano es competencia del Obispo diocesano, en el ámbito de su territorio; a nivel nacional es competencia de la Conferencia Episcopal, en el ámbito del propio territorio.

Art. 5

El c. 686 § 1 CIC y el c. 489 § 2 CCEO que trata sobre la concesión, por causa grave, del indulto de exclaustación a un profeso de votos perpetuos, ampliando el límite del período de tiempo a cinco años, más allá del cual la competencia se reserva a la Sede Apostólica o al Obispo diocesano, quedando formulado así:

CIC – 686 § 1: El Superior general, con el consentimiento de su consejo, puede conceder por causa grave el indulto de exclaustación a un profeso de votos perpetuos, pero no por más de un quinquenio,

y habiendo obtenido previamente, si se trata de un clérigo, el consentimiento del Ordinario del lugar en el que debe residir. Prorrogar ese indulto o concederlo por más de un quinquenio se reserva a la Santa Sede o, cuando se trata de un instituto de derecho diocesano, al Obispo diocesano.

CCEO - C. 489 § 2: El Obispo episcopal puede conceder este indulto sólo por un quinquenio.

Art. 6

El c. 688 § 2 CIC y los cc. 496 § 1-2 y 546 § 2 CCEO, inherente al profeso temporal que, con causa grave, pide abandonar el instituto, asignan la competencia del relativo indulto al Superior general, con el consentimiento de su consejo, ya sea que se trate, en el código latino, de un instituto de derecho pontificio o de un instituto de derecho diocesano; o en el código oriental, ya sea que se trate de un monasterio sui iuris, o de una orden, o de una congregación.

Por lo tanto, el § 2 del c. 496 CCEO queda abrogado y los otros cánones formulados así:

CIC – C. 688 § 2: Quien, durante la profesión temporal, pide, con causa grave, abandonar el instituto, puede conseguir del Superior general, con el consentimiento de su consejo, el indulto para marcharse; para un monasterio sui iuris, de los que trata el c. 615, ese indulto, para ser válido, ha de ser confirmado por el Obispo de la casa a la que el miembro está asignado.

CCEO – C. 496: Quien durante la profesión temporal quiere, con grave causa, salir del monasterio y volver a la vida secular, presente su petición al Superior del monasterio autónomo, al cual compete, con el consentimiento de su consejo, con-

ceder el indulto, a no ser que el derecho particular, para los monasterios situados dentro de los límites del territorio de la Iglesia patriarcal, lo reserve al Patriarca.

CCEO – C. 546 § 2: Quien, durante los votos temporales, pide, con causa grave, abandonar la orden o la congregación, puede conseguir del Superior general, con el consentimiento de su consejo, el indulto para salir definitivamente de la orden o congregación y de volver a la vida secular, con los efectos de que trata el c. 493.

Art. 7

Los cc. 699 § 2, 700 CIC y los cc. 499, 501 §2, 552 § 1 CCEO son modificados, por lo que el decreto de expulsión del instituto, con causa grave, de un profeso temporal o perpetuo tiene efecto desde el momento en el que el decreto del Superior general, con el consentimiento de su consejo, es notificado al interesado, quedando siempre firme el derecho de que goza el religioso de recurrir. Por lo tanto, los textos de los respectivos cánones se modifican y quedan formulados así:

CIC – C. 699 § 2: En los monasterios autónomos de los que trata el c. 615, corresponde decidir sobre la expulsión al Superior mayor, con el consentimiento de su consejo.

CIC – C. 700: El decreto de expulsión contra un profeso tiene vigor desde el momento en que se le notifica al interesado. Sin embargo, para que sea válido el decreto, debe indicar el derecho de que goza el expulsado de recurrir, dentro de los diez días siguientes de haber recibido la notificación, a la autoridad competente. El recurso tiene efecto suspensivo.

CCEO – C. 499: Durante la profesión temporal, el miembro puede ser expulsa-

do por el Superior del monasterio autónomo con el consentimiento de su consejo, según el c. 552 §§ 2 y 3, pero para que la expulsión sea válida debe ser confirmada por el Patriarca, si el derecho particular así lo establece para los monasterios situados dentro de los límites del territorio de la Iglesia patriarcal.

CCEO – C. 501 § 2: Contra el decreto de expulsión, el miembro puede, dentro de quince días con efecto suspensivo, o interponer un recurso o pedir que la causa sea tratada judicialmente.

CCEO – C. 552 § 1: Un miembro de votos temporales puede ser expulsado por el Superior general con el consentimiento de su consejo.

Art. 8

El c. 775 § 2 CIC sobre la publicación de catecismos para el propio territorio por parte de la Conferencia Episcopal sustituye el término aprobación con el término confirmación, quedando formulado así:

§ 2. Compete a la Conferencia Episcopal, si se considera útil, procurar la edición de catecismos para su territorio, previa confirmación de la Sede Apostólica.

Art. 9

El c. 1308 CIC y el c. 1052 CCEO que tratan sobre la reducción de las cargas de Misas modifican la competencia, quedando formulados así:

CIC – 1308 § 1: La reducción de las cargas de Misas, que sólo se hará por causa justa y necesaria, se reserva al Obispo diocesano o al Superior general de un instituto de vida consagrada o de una sociedad de vida apostólica clericales.

§ 2. Compete al Obispo diocesano la facultad de reducir el número de Misas que han de celebrarse en virtud de lega-

dos válidos por sí mismos, cuando han disminuido las rentas y mientras persista esta causa, habida cuenta del estipendio legítimamente vigente en la diócesis, siempre que no haya alguien que esté obligado y a quien se le pueda exigir con eficacia que aumente la limosna.

§3. Compete al mismo Obispo la facultad de reducir las cargas o legados de Misas que pesan sobre instituciones eclesiales, si las rentas hubieran llegado a ser insuficientes para alcanzar convenientemente el fin propio de dicha institución.

§4. Goza de las mismas facultades expresadas en los §§ 2 y 3 el Superior general de un instituto de vida consagrada o de una sociedad de vida apostólica clericales.

CCEO – C. 1052 § 1: La reducción de las cargas de celebrar la divina Liturgia se reserva al Obispo eparquial y al Superior general de los institutos religiosos o de sociedades de vida común a manera de los religiosos clericales.

§ 2. Compete al Obispo eparquial la potestad de reducir el número de las celebraciones de la divina Liturgia cuando han disminuido las rentas y mientras persista esta causa, habiendo cuenta de las oblationes legítimamente vigentes en la eparquía, siempre que no haya alguien que esté obligado y a quien se le pueda pedir con eficacia que aumente la limosna.

§ 3. También compete al Obispo eparquial la potestad de reducir las cargas de celebrar la divina Liturgia que pesan sobre las instituciones eclesiales, si las rentas que pudieron obtenerse de las mismas en el momento de la aceptación de las cargas hubieran llegado a ser insuficientes para dichas cargas.

§ 4. Tienen las mismas potestades expresadas en los §§ 2 y 3 los Superiores generales de institutos religiosos o de sociedades de vida común a manera de religiosos clericales.

§ 5. El Obispo eparquial sólo puede delegar las potestades expresadas en los §§ 2 y 3 al Obispo coadjutor, al Obispo auxiliar, al protosínodo o a los sínodos, excluida toda subdelegación.

Art. 10

El c. 1310 CIC y el c. 1054 CCEO que tratan sobre las cargas anexas a las causas pías o a las pías fundaciones modifican quienes son competentes y quedan formulados así:

CIC – C. 1310 § 1: El Ordinario podrá reducir, moderar o conmutar la voluntad de los fieles sobre causas pías, sólo por causa justa y necesaria, después de oír a los interesados, y a su propio consejo de asuntos económicos y respetando de la mejor manera posible la voluntad del fundador

§ 2. En los demás casos, hay que recurrir a la Sede Apostólica.

CCEO – C. 1054 § 1: El Jerarca podrá reducir, moderar o conmutar la voluntad de los fieles que donan o dejan sus bienes para causas pías, sólo por causa justa y necesaria, después de consultar a los interesados y al consejo competente, y respetando de la mejor manera posible la voluntad del fundador.

§ 2. En los demás casos, se debe llevar el asunto a la Sede Apostólica o al Patriarca, que actuará con el consentimiento del Sínodo permanente. Todo lo que he dispuesto por medio de esta Carta Apostólica en forma de Motu Proprio, ordeno que sea observado en todas sus partes, no obstante cualquier cosa en contrario,

aunque sea digna de especial mención, y establezco que se promulgue mediante su publicación en el diario L'Osservatore Romano, entrando en vigor el 15 de febrero de 2022, y que posteriormente se publique en el Comentario oficial de la Santa Sede, Acta Apostolicae Sedis.

Francisco, Papa.

Carta als preveres de tot el món sobre el procés sinodal

Vaticà, 19-3-2022

Benvolguts sacerdots,

Som dos dels vostres germans, també sacerdots! Us podem demanar una mica del vostre temps? Ens agradaria parlar-vos d'un tema que ens incumbeix a tots.

«L'Església de Déu és convocada en Sínode». El Document preparatori del Sínode de 2021-2023 comença amb aquestes paraules. Durant dos anys es convida tot el Poble de Déu a reflexionar sobre el tema «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió». Es tracta d'una novetat que pot desvetllar alhora entusiasme i perplexitat.

I, tanmateix, «en el primer mil·lenni “caminar junts”, és a dir, practicar la sinodalitat, va ser la manera de procedir habitual de l'Església». El Concili Vaticà II va posar en relleu aquesta dimensió de la vida de l'Església, tan important que sant Joan Crisòstom va poder afirmar: «Església i Sínode són sinònims» (*Explicatio in Psalmum 149*).

Sabem que el món actual necessita urgentment la fraternitat. Sense adonar-se'n, anhela trobar-se amb Jesús. Però, com ho podem fer perquè aquest

encontre es produeixi? Necessitem posar-nos a escoltar l'Esperit juntament amb tot el Poble de Déu, per renovar la nostra fe i trobar noves formes i llenguatges per compartir l'Evangeli amb els nostres germans i les nostres germanes. El procés sinodal que ens proposa el papa Francesc té precisament aquest objectiu: posar-se en camí junts, en una escolta recíproca, compartint idees i projectes, per mostrar el veritable rostre de l'Església: una “casa” hospitalària, de portes obertes, habitada pel Senyor i animada per relacions frateres.

Per tal de no caure en els riscos assenyalats pel papa Francesc és a dir, el formalisme, que redueix el Sínode a un eslògan buit, l'intel·lectualisme, que fa del Sínode una reflexió teòrica sobre els problemes, i l'immobilisme, que ens aferra a la seguretat dels nostres hàbits perquè res no canviï és important obrir el cor i posar-se a escoltar el que l'Esperit suggereix a les Esglésies (cf. *Ap 2,7*).

Evidentment, ens poden sorgir temors davant d'aquest camí.

En primer lloc, som molt conscients que els sacerdots de molts llocs del món ja suporten una gran càrrega pastoral. I ara semblaria que s'afegeixen “noves tasques”. Més que convidar-vos a multiplicar les vostres activitats, ens agradaria encoratjar-vos a mirar les vostres comunitats amb aquella mirada contemplativa de què parla el papa Francesc a *Evangelii gaudium* (n. 71) per descobrir tants exemples de participació i maneres de compartir que ja estan germinant en les vostres comunitats. De fet, aquesta fase diocesana del procés sinodal es proposa de fet «recollir la riquesa de les experiències de sinodalitat viscudes» (Doc. prep., 31). Estem segurs

que n'hi ha moltes més de les que poden semblar a primera vista, potser fins i tot informals i espontànies. Allà on s'escolta profundament, s'aprèn els uns dels altres, es valoren els dons dels altres, s'ajuda i es prenen decisions junts, ja hi ha sinodalitat en acció. Tot això s'ha de ressaltar i valorar, per tal de desenvolupar cada vegada més aquest estil sinodal que és «el *modus vivendi et operandi* específic de l'Església, el Poble de Déu» (Doc. prep., 10).

Però també hi pot haver una altra por: si se subratlla tant el sacerdoti comú dels batejats i el *sensus fidei* del Poble de Déu, quin serà del nostre paper com a guies i la nostra identitat específica com a ministres ordenats? Sens dubte, es tracta de descobrir cada vegada més la igualtat fonamental de tots els batejats i d'estimular tots els fidels a participar activament en el camí i en la missió de l'Església. D'aquesta manera tindrem l'alegria de trobar germans i germanes que comparteixen amb nosaltres la responsabilitat de l'evangelització. Però en aquesta experiència de Poble de Déu, caldrà i s'ha de fer emergir també d'una manera nova el carisma peculiar dels ministres ordenats per servir, santificar i animar el Poble de Déu.

En aquest sentit, ens agradaria demanar-vos que feu una contribució triple a l'actual procés sinodal:

€Feu tot el possible perquè aquest camí es recolzi en l'escolta i en la vivència de la Paraula de Déu. El papa Francesc ens ha exhortat recentment així: «Apassionem-nos per la Sagrada Escriptura, deixem-nos escrutat interiorment per la Paraula de Déu, que revela la novetat de Déu i ens porta a estimar els altres sense cansar-se» (Francesc, Homilia del diumenge de la Paraula de Déu, 23 de gener de 2022).

Sense aquest arrelament en la vida de la Paraula, ens arrisquem a caminar a les fosques i les nostres reflexions es podrien transformar en ideologia. En canvi, basant-nos en la posada en pràctica de la Paraula, construirem la casa sobre la roca (cf. *Mt 7,24-27*) i podrem experimentar, com els deixebles d'Emmaús, la llum i el guiatge sorprenent del Senyor Ressuscitat.

€Feu tot el possible perquè aquest camí es caracteritzi per l'escolta i l'acceptació mútues. Fins i tot abans dels resultats concrets, el diàleg profund i la trobada veritable ja són valuosos. De fet, a les nostres comunitats hi ha moltes iniciatives i potencialitats, però massa sovint els individus i els grups corren el risc de l'individualisme i de l'autoreferencialitat. Amb el seu manament nou, Jesús ens recorda que «per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà que sou deixebles meus» (*Jn 13,35*). Com a pastors podem fer molt perquè l'amor curi les relacions i guareixi les ferides que sovint també afecten el teixit eclesial, perquè retorni l'alegria de sentir-nos una sola família, un sol poble en camí, fills d'un mateix Pare i, per tant, germans entre nosaltres, començant per la fraternitat entre nosaltres, sacerdots.

€Tenir cura que el camí no ens porti a la introspecció sinó que ens estimuli a anar a l'encontre de tothom. El papa Francesc, a *Evangelii gaudium*, ens ha lliurat el somni d'una Església que no tingui por d'embrutar-se les mans implicant-se en les ferides de la humanitat, una Església que camina en l'escolta i el servei dels pobres i de les perifèries. Aquest dinamisme "en sortida" cap als germans, amb la brúixola de la Paraula i el foc de la caritat, fa realitat el gran projecte original

del Pare: «que tots siguin u» (Jn 17,21). En la seva última Encíclica *Fratelli tutti*, el papa Francesc ens demana que ens hi comprometem amb els nostres germans i germanes d'altres Esglésies, els fidels d'altres religions i totes les persones de bona voluntat: la fraternitat universal i l'amor sense exclusions, que tot i tothom han d'abraçar. Com a servidors del Poble de Déu, som en una posició privilegiada per fer que això no resti una orientació vaga i genèrica, sinó que es materialitzi allà on vivim.

Benvolguts germans sacerdots, estem segurs que, a partir d'aquestes prioritats, també trobareu la manera de donar vida a iniciatives concretes, segons les necessitats i les possibilitats, perquè la sinodalitat és veritablement la crida de Déu per a l'Església del tercer mil·lenni. Posar-se en camí en aquesta direcció no estarà exempt de preguntes, dificultats i interrupcions, però podem confiar que ens tornarà el cent per u en fraternitat i en fruits de vida evangèlica. Penseu només en el primer Sínode de Jerusalem (cf. Ac 15). Qui sap quant d'esforç hi havia entre bastidors! Però sabem com de decisiu va ser aquell moment per a l'Església naixent.

Acabem aquesta carta amb dos fragments del Document preparatori que ens podran inspirar i acompanyar gairebé com un *Vademècum*.

«La capacitat d'imaginar un futur divers per a l'Església i per a les institucions a l'alçada de la missió rebuda depèn en gran part de la decisió de començar a posar en pràctica processos d'escolta, de diàleg i de discerniment comunitari, en els quals tots i cada un puguin participar i contribuir» (n. 9).

«Recordem que la finalitat del Sínode,

i per tant d'aquesta consulta, no és produir documents, sinó "fer que germinin somnis, suscitar profecies i visions, fer florir esperances, estimular la confiança, embenar ferides, entreteixir relacions, ressuscitar una aurora d'esperança, aprendre els uns dels altres, i crear un imaginari positiu que il·lumini les ments, enardeixi els cors, doni força a les mans"» (n. 32).

Agraint-vos la vostra atenció, us assegurem la nostra pregària i us desitgem, a vosaltres i a les vostres comunitats, un camí sinodal feliç i fructífer. Sabeu que som a prop vostre i caminant amb vosaltres! I acolliu, a través nostre, l'agraïment també del papa Francesc que us sent molt a prop seu.

Encomanem cada un de vosaltres a la Santíssima Mare de Déu del Bon Camí i us saludem cordialment en el Senyor Jesús.

Mario Card. Grech
Secretari General del Sínode
dels Bisbes
Lazzaro You Heung Sik
Arquebisbe-Bisbe em. de Daejeon
Prefecte de la Congregació
per al Clergat

Carta del papa Francesc als bisbes per a l'acte de consagració al Cor Immaculat de Maria

Sant Joan al Laterà, 21-3-2022

Benvolgut Germà,

Gairebé ha passat un mes des del començament de la guerra a Ucraïna, que està produint patiments cada dia més terribles en aquesta martiritzada població, amenaçant fins i tot la pau mundial. L'Es-

glésia, en aquesta hora fosca, està fortament cridada a intercedir davant el Príncep de la pau i estar a prop de tots aquells que pateixen en la seva carn les conseqüències del conflicte. En aquest sentit, agraeixo a tots aquells que estan responant amb gran generositat a les meves crides a la pregària, el dejuni i la caritat.

Ara, aollint també nombroses peticions del Poble de Déu, desitjo encomanar de manera especial a la Mare de Déu les nacions en conflicte. Com vaig dir ahir en acabar l'oració de l'Àngelus, el 25 de març, Solemnitat de l'Anunciació, desitjo realitzar un solemne Acte de consagració de la humanitat, particularment de Rússia i d'Ucraïna, al Cor immaculat de Maria.

Ja que és bo disposar-se a invocar la pau renovats pel perdó de Déu, l'Acte es farà en el context d'una Celebració de la Penitència, que es realitzarà a la Basílica de Sant Pere a les 17:00, hora de Roma. L'Acte de consagració està previst cap a les 18:30.

Vol ser un gest de l'Església universal que, en aquest moment dramàtic, porta a Déu, per mediació de la seva Mare i nostra, el crit de dolor de tots els que pateixen i imploren el final de la violència, i confia el futur de la humanitat a la Reina de la pau. Per aquesta raó, us convido a unir-vos a aquest Acte, convocant, el divendres 25 de març, els sacerdots, religiosos i altres fidels a la pregària comunitària en els llocs sagrats, perquè el Poble sant de Déu elevi la súplica a la seva Mare de manera unànime i urgent. Respecte a això, li trameto el text de la pregària de consagració, per poder recitar-la durant aquell dia, en fraterna unió.

Us agraeixo l'acollida i la col·laboració. Us beneixo de cor a Vostè i als fidels confiats a la vostra cura pastoral. Que

Jesús els protegeixi i la Verge Santa els cuidi. Preguin per mi.

Fraternalment,

Francesc

Acte de consagració al Cor Immaculat de Maria

Oh Maria, Mare de Déu i Mare nostra, nosaltres, en aquesta hora de tribulació, recorrem a vós. Sou la nostra Mare, ens estimeu i ens coneixeu, res del que ens preocupa se us amaga. Mare de misericòrdia, moltes vegades hem experimentat la vostra tendresa provident, la vostra presència que ens torna la pau, perquè sempre ens conduïu a Jesús, Príncep de la pau.

Nosaltres hem perdut el camí de la pau. Hem oblidat la lliçó de les tragèdies del segle passat, el sacrifici de milions de caiguts a les guerres mundials. Hem desatès els compromisos assumits com a Comunitat de Nacions i estem traint els somnis de pau dels pobles i les esperances dels joves. Ens hem posat malalts d'avidesa, ens hem tancat en interessos nacionalistes, ens hem deixat endurir per la indiferència i paralitzar per l'egoisme. Hem preferit ignorar Déu, conuiu amb les nostres falsedats, alimentar l'agressivitat, suprimir vides i acumular armes, oblidant-nos que som custodis del nostre proïme i de la nostra casa comuna. Amb la guerra hem destrossat el jardí de la terra, amb el pecat hem ferit el cor del nostre Pare, que ens vol germans i germanes. Ens hem tornat indiferents a tots i a tot, excepte a nosaltres mateixos. I amb vergonya diem: perdoneu-nos, Senyor.

En la misèria del pecat, en els nostres cansaments i fragilitats, en el misteri de

la iniquitat del mal i de la guerra, vós, Mare Santa, ens recordeu que Déu no ens abandona, sinó que continua mirant-nos amb amor, desitjós de perdonar-nos i d'aixecar-nos novament. És Ell qui s'ha lliurat a nosaltres i ha posat en el vostre Cor immaculat un refugi per a l'Església i per a la humanitat. Per la seva bondat divina sou amb nosaltres, i fins i tot en les vicissituds més adverses de la història ens conduïu amb tendresa.

Per això recorrem a vós, truquem a la porta del vostre Cor, nosaltres, els vostres fills estimats que no us canseu mai de visitar i de convidar a la conversió. En aquesta hora fosca, veniu a socórrer-nos i consolar-nos. Repetiu a cada un de nosaltres: "Potser jo no soc aquí, que soc la vostra Mare?". Vós sabeu com deslligar els embolics del nostre cor i els nusos del nostre temps. Posem la nostra confiança en vós. Estem segurs que, sobretot en aquests moments de prova, no menyspreu les nostres súplices i veniu a auxiliar-nos.

Així ho va fer a Canà de Galilea, quan va avançar l'hora de la intervenció de Jesús i va introduir el seu primer signe en el món. Quan la festa s'havia tornat trista li va dir: «No tenen vi» (Jn 2,3). Oh Mare, repetiu-ho una altra vegada a Déu, perquè avui hem acabat el vi de l'esperança, s'ha esvaït l'alegria, s'ha aigualit la fraternitat. Hem perdut la humanitat, hem fet malbé la pau. Ens hem tornat capaços de tota mena de violència i de destrucció. Necessitem urgentment la vostra ajuda materna.

Acolliu, oh Mare, la nostra súplica.

Vós, estrella del mar, no ens deixeu naufragar en la tempesta de la guerra. Vós, arca de la nova aliança, inspireu projectes i camins de reconciliació. Vós, "terra del Cel", torneu a portar l'harmonia de Déu al món.

Extingiu l'odi, aplaqueu la venjança, ensenyeu-nos a perdonar. Deslliureu-nos de la guerra, preserveu el món de l'amenaça nuclear. Reina del Rosari, desperteu en nosaltres la necessitat de pregar i estimar. Reina de la família humana, mostreu als pobles el camí de la fraternitat. Reina de la pau, obteniu la pau per al món.

Que el vostre plor, oh Mare, commogui els nostres cors endurits. Que les llàgrimes que heu vessat per nosaltres facin florir aquesta vall que el nostre odi ha assecat. I mentre el soroll de les armes no emmudeix, que la vostra oració ens disposi a la pau. Que les vostres mans maternes acariciïn els qui pateixen i fugen sota el pes de les bombes. Que la vostra abraçada materna consoli els que es veuen obligats a deixar casa seva i el seu país. Que el vostre Cor afligit ens mogui a la compassió, ens impulsi a obrir portes i a fer-nos càrrec de la humanitat ferida i descartada.

Santa Mare de Déu, mentre éreu al peu de la creu, Jesús, veient el deixeble al vostre costat, us va dir: «Aquí tens el teu fill» (Jn 19,26), i així ens va encomanar a vos. Després va dir al deixeble, a cada un de nosaltres: «Aquí tens la teva mare» (v. 27). Mare, volem acollir-vos ara en la nostra vida i la nostra història. En aquesta hora la humanitat, esgotada i aclaparada, és amb vós al peu de la creu. I necessita encomanar-se a vós, consagrar-se a Crist a través vostre. El poble ucraïnès i el poble rus, que us veneren amb amor, recorren a vós, mentre el vostre Cor batega per ells i per tots els pobles delmats a causa de la guerra, la fam, les injustícies i la misèria.

Per això, Mare de Déu i nostra, nosaltres solemnement encomanem i consagram al vostre Cor immaculat les nostres

persones, tota l'Església i la humanitat, de manera especial Rússia i Ucraïna. Acolliu aquest acte nostre que realitzem amb confiança i amor, feu que cessi la guerra, proveïu el món de pau. El "sí" que va brollar del vostre Cor va obrir les portes de la història al Príncep de la pau; confiem que, per mitjà del vostre Cor, la pau arribarà. A vós, doncs, us consagrem el futur de tota la família humana, les necessitats i les aspiracions dels pobles, les angoixes i les esperances del món.

Que a través vostre la divina Misericòrdia es vessi damunt la terra, i el dolç batec de la pau torni a marcar les nostres jornades. Dona del sí, damunt la qual va davallar l'Esperit Sant, torneu a portar-nos l'harmonia de Déu. Vós que sou "font viva d'esperança", dissipeu la sequedat dels nostres cors. Vós que heu teixit la humanitat de Jesús, feu de nosaltres constructors de comunió. Vós que heu recorregut els nostres camins, guieu-nos per senderes de pau. Amén.

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

LA NOSTRA INDIFERÈNCIA ELS CONDEMNA A L'OBLIT

CONTRA LA FAM, ACTUA

900 811 888

% bizum 33439

mansunides.org

ES78-2100-5731-7602-0018-5880

